

Vítězné práce účastníků literární soutěže Můj svět 2018

PRÓZA

Próza do 18 let

Balcarová Kateřina: *Cesta nitrem*

Cesta mým nitrem je jako cesta autem. S touto myšlenkou jsem vyrazila na dnešní jízdu. Když jsem v autě sama, mám čas přemýšlet. Mám čas pro sebe.

Často řídím sama. To mám pak pocit, že mám vše ve svém životě pod kontrolou. Ten pocit mi dodává klid, možná i pocit svobody. Spoléhám na sebe, znám cíl, znám směr. Sama se rozhodnu, kterou cestou se vydat. Někdy, i když to nemám ráda, za mě někdo převezme volant. A já jen nečinně sedím. Spoléhám se na někoho. Vypínám, snažím se důvěřovat. Snažím se, i když jsem z toho nesvá.

Mou cestu ještě stále lemují svodidla. Jsou dvě. Máma a táta. Snaží se mě držet na cestě, snaží se mě chránit před pádem. Ale stejně jednou dojedu až tam, kde svodidla skončí. Nechci na to myslet. Dnes ne. Zítra ne.

Přemáhají mě i jiné nepříjemné pocity. Obklopena protihlukovými bariérami, přes které nevidím okolní svět. Ani těm poloprůhledným se nedá věřit. Chci vidět. Cesta je cíl. A já se začínám zase bát. Nebýt dopravních značek, neměla bych ponětí, kde vlastně jsem. Škoda jen, že tam někde uvnitř mě žádné značky nejsou. Myslím, že nejsem jediná, která by jich pár na své cestě přivítala. Vyznat se tak sama v sobě...

Má jízda se stává klidná, když vjíždím na rozsáhlé zelené planiny, louky plné života a třpyt Slunce se odráží na hladině řek a rybníků. Nejkrásnější louka byla ta uprostřed tmavého a hustě zarostlého lesa. Pamatuji ji jako holou a netknutou, plnou zvěře, která se v dáli pásala. Za ta léta, co jsem tuhle trasu znovu a znovu projížděla, začala louka na některých místech ale zarůstat keři a kletím. Naštěstí nezarostla úplně. Když jen o pár kilometrů dál spatřím odhozené pneumatiky, nevypadají opotřebovaně. Při bližším pohledu vidím, že jim chybí duše. Někdo už ve své cestě asi pokračovat nechtěl. Neměla bych asi šlapat na brzdu, když mě něco zklame. Víím, že bych neměla brzdit hustý provoz i sama sebe. Všichni někam spěcháme. Ale já odmítám jen kvůli ostatním nedočkavcům překročit své vlastní rychlostní limity. A budu-li chtít zpomalit, tak brzdu sešlápnu. Když spěchám, jedu na dálnici. Všichni někdy spěcháme. Někdy je to důležité, jindy zase hloupé. Je neskutečné, kolik aut míří stejným směrem. V několika pruzích. Stejná rychlost, stejný cíl. A stejný stres. Není lepší okreska?

Stejně jako do očí, tak i v duši někdy svítí Slunce tak moc, že ani nevnímáme spalující horko. Pro zlatý třpyt, které oslepuje, nevidíme. Jindy prší. Prší lehce, prší silně a někdy prší tak moc, že na to ani stěrače nestačí. Instinktivně ubíráme plyn. A jen opravdoví dobrodruzi plyn naopak přidají. Déšť, to jsou slzy. Možná nejsou slané, vlastně to ani nevím.

V zimě občas i sněží. Chlad se mi vkrádá do auta. Zapnu si topení a pozoruji, jak se krajina zahalila do bílé peřiny. Všechno je najednou tak nevinné. Fouká sice silný vítr, který kymácí snad s celým mým tělem, ale i díky němu se dokáží snadněji rozhoupat. Jako obvykle touhle dobou projíždím rozsvícenou krajinou posetou rodinnými domky a nemohu se ubránit úsměvu. Ráda si

představuji, kdo za těmi okny vlastně bydlí. Pěkně to hřeje. V autě i na duši. Hřeje to tak moc, že úplně bezhlavě odbočuji. A najednou jsem ve slepé uličce. Nevadí. Při tak pěkném pohledu na stoupající kouř z komínů nad střechami domů. Jediné rozumné východisko je zastavit a zařadit zpátečku. Ulička je příliš úzká a bez pomoci auto nevytočím. A tak vím, že se občas musím i ohlédnout, abych pak mohla jet dále.

A když nevím kudy kam, mám spoustu možností, jak si pomoci. Někdy mi pomůže někdo blízký, někdy někdo úplně neznámý. Občas se jen zadívám na oblohu. I když neumím číst ve hvězdách, ani neznám zákony letu ptáků, něco mi říká, že se nespletu, když je budu následovat. A když u sebe nemám žádného navigátora, hvězdy se schovají za mraky a ptáček ani jeden? Budu se muset spolehnout jenom na své instinkty.

Má cesta občas nemá cíl. Někdy to tak vypadá. A najednou se z řídky obydleného údolí dostávám k branám nového velkoměsta. Zvědavost odlepuje má záda od komfortního sedadla. Kroutím krkem ze strany na stranu a nevím na co koukat dříve. Touto cestou jedu prvně. Směs prvních dojmů a zvědavosti ve mně něco probouzí. Dychtivost. Touhu něco poznat. Najedu na vysoký nadjezd a opět a zase mám pocit, že mám vše ve vlastních rukou a celé město jako na dlani. Cítím se sebejistě a tlačím nohou na plyn. Kdybych jen mohla, sešlápla bych jej až k zemi. Kdybych jen mohla ignorovat červenou nad mou hlavou. Kdybych jen mohla...

Než mě napadne, co bych ještě mohla, začnu opatrně šlapat na brzdu. Tunel. Dlouhý. Tmavý. Nemám ráda tyhle stísněné, tmavé, a pro mě velmi nepříjemné prostory. Mám dojem, že nic nevidím, nevím, kam jet. Slepě se snažím držet koncových světel auta přede mnou. Nemám tunel ráda. Pravdou ale je, že na mě vždycky čekalo to pověstné světlo na konci tunelu. Když mě to světlo oslní, vím, že jsem bezpečně na druhé straně. Překročila jsem Rubikon. Slunce mi zase zalije tvář a mě začne nový příběh. A mohu zase přemýšlet o tom, jak je mé nitro složité.

Halúzková Tereza: *Ušmudlané Conversky*

Ušmudlané Conversky. Otrhané šedé džíny s kšandami. Obnošený sepraný modrý svetr. Tlusté oční linky. Nejoblíbenější příchut' zmrzliny? Rozhodně šmoulová. Uhádli jste. Tohle jsem já. Ten typ člověka, který si společnost nechce přiznat jen z toho důvodu, že se moc liší. Nikdy mi to nevadilo, protože jsem rázný zastávce hesla „když se mnou nechceš být, tak se mnou nebud'.“ Podle tohoto názoru byste si mohli myslet, že nemám kamarády. Pletete se. Jen jich mám asi tak o devět míň, než jich má obyčejný člověk, který jich má v průměru deset. Můj nejmilejší a nejvěrnější kamarád se jmenuje Bady. Vlastně už je to čtyři roky, co se známe a vlastně spolu i bydlíme. Jsme spolu skoro pořád, kromě času, co jsem ve škole. Po tuhle mizernou, každý den opakující se dobu, na mě čeká hned za vchodovými dveřmi. Zase správně. Bady je můj čtyřletý německý ovčák.

Ten školní den začal jako všechny moje monotónní dny v mém životě. Probuzení v sedm ráno, chůze do koupelny, pak zase zpátky do pokoje. Obléknout se a jít do školy. Protože podzim pomalu střídá zima, jezdím školním autobusem. Neochotně jsem se sesunula na sedadlo hluboko v útrokách autobusu. Sakra, nechala jsem doma sluchátka! No nic, osud mi asi připravil něco zajímavějšího než hudbu mé oblíbené kapely.

„No hele, Korová.“ To právě na sedadlo vedle mě těžce dopadla Sindy. Na první pohled by se mohlo zdát, že jsme kamarádky, protože jsme „stejný typ člověka.“ Je mezi námi ale jeden zásadní rozdíl, teda vlastně jsou tři. První: já nekouřím, druhý: neberu drogy, třetí: nesnáším komunikování s lidmi.

„Slyšela's už o té páteční párty u Mika?“ nenechala mě ani odpovědět, „hele, že jdeš taky? Notak, bude tam i Sky.“ To je sice hezký, ale to je její nejlepší kamarádka, ne moje. Ale už je pozdě, protože jakmile si Sindy vezme něco do hlavy, nehledě na to, jestli je to úplná blbost, nebo vážná věc, tvrdě si za tím stojí. Tím chci říct, že nemá cenu s ní jakkoli bojovat.

„Jo, jasně,“ pokusila jsem se na ni usmát.

„Vyzvednu tě v sedm.“

Musím přiznat, že trávení pátečních večerů si představuju úplně jinak, než s bandou opilých teenagerů, které ani pořádně neznám. Jenže už stojím před Mikovým domem a není cesty zpět. Vevnitř to vypadá přesně tak, jak to vypadá v amerických filmech. Všude plno poloplných kelímků s alkoholem a mezi nimi jejich majitelé. Šla jsem najít do kuchyně něco bez alkoholu, nejlépe mou oblíbenou vodu z kohoutku.

Procházím kolem koupelny, když v tom uslyším hlasitý pláč. První překvapení večera nastalo ve chvíli, kdy jsem uviděla svoji ruku, jak bere za kliku koupelnových dveří. Na podlaze vedle vany byla schoulená do klubíčka Sky. Byla tak zabraná do své emoce, že mě asi neslyšela přicházet, protože když jsem si vedle ní sedla, prudce sebou trhla. Musím se přiznat, že v tu chvíli mě nenapadla lepší otázka než: „ Je všechno v pořádku?“ Nechápu, kdo tuhle větu vymyslel, protože se stejně používá jen v situacích, ve kterých je nad slunce jasné, že člověk v pořádku není. „ No, vlastně ne, protože,“ hlasitě vzlykla, „ mi dneska umřel Barney, to je můj pes, víš? A já nevím prostě je mi to strašně líto a mooc mi chybí...“ „ Panebože, to je mi líto, to musí být nesmírně těžký, takhle ho ztratit. Nejlepší kamarád?“ „Jo,“ utřela si hřbetem ruky slzy, „ bylo to to nejroztomilejší stvoření na planetě a hodně mi pomohl dostat se přes smrt babičky.“

Tak tohle jsem vážně nečekala. Bady mi totiž pomohl, když se naši rozváděli. To je přesně ta doba, kdy jsem ztratila zájem o okolní svět a důsledkem toho on ztratil zájem o mě. Předtím jsem bývala ten typ holky, co má svoji skupinku neustále se hihňajících kamarádek, pořád se usmívá. Najednou jsem se stala záměrně samotářkou, co nechce obtěžovat okolní svět. Panebože to je ono! Nechtěla jsem obtěžovat ostatní. I když se mě ptali, jak to zvládám, vždycky jsem odpovídala kladně, přesto, že jsem se uvnitř cítila úplně zničeně. Prázdňě. Osaměle. Jenže tak už se cítit nechci.

A tak jsem se za jeden večer překvapila podruhé. Šla jsem do sebe a snažila se Sky utěšit a poprvé po pěti letech se mi podařilo někomu říct, jak se cítím. Doopravdy cítím. A víte co? Byl to velice osvobozující pocit.

Lupíková Tereza: *Po bouři*

Přes naše město se proháněly mraky tmavé jako saze vycházející z místních komínů. Saze, vyhnané našimi obyvateli z jejich pohodlných příbytků v krbech a komínech. Drze poletovaly po obloze, jako by ty mraky chtěly dohnat. Jako by jim záviděly všechnu tu špínu a chtěly také získat tu schopnost. Tu podivuhodnou schopnost, vyděsit vše, nad čím prolétnou a přitom po sobě nezanechat jedinou stopu, jediný důkaz, který by je usvědčil, že zde byly.

Jako, když někoho sledujete. Někoho, koho milujete, obdivujete... milujete. Snažíte se být nenápadný, nezanechat po sobě jedinou indicii. Jedinou věc, která by navždy pošpinila ono místo a onoho člověka vaší přítomností. Jenže vy víte, že jste dovolili, aby po vás ona stopa zůstala. Časem půjde vidět, časem si jí všichni všimnou, časem ji neovládnete. Je to pocit ve vás. Víte, že jste to udělali, že jste tam byli, víte to, víte to, víte to. Podepíše se to na vás.

Ty saze se ztrácely v mírném větru, který postupně sbíral svou sílu po všech okolních vancích. Lidé uzamykali domovy, zavírali zvířata, která se chtěla dát na útěk, protože moc dobře věděly, co přijde.

Jako když víte, co jste provedli, i když to nic nebylo, nikomu to neublížilo. Ale vy utíkáte. Jako tenkrát, když jsem ho viděla, toužila jsem po něm každou tu kratičkou vteřinu, kterou jsem ho mohla vidět, mohla jsem ho pozorovat, ale nikdy ho mít. Oba víme, jak jsme se potkali, jen nevíme, co ten druhý cítí. Nevím, jestli bych si to přála.

Zvedal se vítr a všichni věděli, co to znamená. Obrovská bouře.

Jako ta, co se odehrávala ve mně pokaždé, když jsem s ním byla.

Obrovská bouře přicházela a všichni začali panikařit.

Přesně jako já, když na mě promluvíš.

Lidé křičeli a prosili za odpuštění.

Jako já.

Při přibývajícím chladu jsem nemyslela na nic jiného, než na něj. *Na mladíka, kterého jsem potkala, kterého miluji.*

Bouře byla silná.

Ten den nikdo nevěděl, že se schovávám v našem sklepě. Že nepomáhám přivazovat věci, hlídat děti a uklidňovat staré. Byla jsem sobecká.

Jako tehdy, když jsem ho viděla s ní. S tou holkou. Z tou zrzkou... Musela jsem něco dělat, něco jí říct... něco jí udělat.

Inu... nemohla jsem ho s ní vidět.

Vítr lámal větve, převaloval auta jako dětské hračky a shazoval lidi z míst, kam se dostali jeho vinou, tam kam by dobrovolně nikdy nešli.

Jako já. Jako tehdy my. Tehdy v té továrně. V té cihlové zřícenině na konci města. Jen já a ta její ohnivá hříva.

Zvuk se tam nerozléhal, šlo to rychle.

Všichni už byli v krytech. Já byla ve sklepě. Sama. Páchlo to tam řekou, která vlivem bouře přetekla. Voda už mi byla po bradu, ale je fakt, že jsem seděla. Nechtělo se mi zvedat, připadalo mi, že si ten chlad valící se vody zasloužím, ale chtěla jsem dýchat, byl čas vstát. Přiblížila jsem se k malému okýnku, které sloužilo řece jako průchod, musela jsem ho zavřít, ale při nahmátnutí kliky jsem zahlédla maličký paprsek slunce, hned ho zakryl velký černý mrak. Přesto ten paprsek dával všem naději. Byl zářivý, i přes chlad bylo cítit, jak hřál. Maličký zlatavý proužek světla.

Maličká slečinka se zlatými vlasy. Krásná postava, zvonkový hlas, lehký krok... jako by to té první nestačilo. On je prostě sukničkář! Ale pořád je můj.

Chtěla jsem jí jen vysvětlit, co je to láska. Bohužel, pro ni žádný paprsek nesvitl.

Už jsem viděla světlo, nebylo to slunce, ale světla záchranářského vozu, ovšem i to mi stačilo.

Byla jsem jediná jeho láska, co přežila „bouři“.

Celé město bylo venku. Všichni se vzpamatovávali a hleděli na staré urostlé duby. Byly tak krásné, ale zároveň k politování, ležely v ulicích zaplavených špinavou divokou řekou. Nikdo by neřekl, že nám ještě před pár dny zdobily podzimní cesty našeho zapadlého městečka. Byly mokré a barvu jim voda změnila k obrazu svému, vypadaly, jako ty mraky, které se ještě pár dní vznášely ním nad hlavami.

Lidé byli vystrašení. Každý očekával další ránu té kruté bouře.

Jako já...

Urbišová Anna: *Jediná cesta je ta ve vlastním nitru.*

Rozsviňte tisíce lampionů, ať prozáří tmu černokněžnickou. Tma je hladová. Chvilí nedáte pozor a sežere vás zaživa. Mé vnitřnosti bijí na poplach. Hlava plná výjevů smrti. Slin se mi nedostává.

V břiše motýlů mnoho byste napočítali. Těkám z jednoho tmavého kouta do druhého. Strach. Tíží mě příšerný strach. Kůži mi však zaplavuje příjemné teplo.

Takové teplo bylo vždy u babičky. Při večerních sedáncích u krbu. Znovu čichám konejšivou vůni skořice, přítulný hřebíček i laskavý parfém stařenky plný růží. Vstává. Pozoruji růžovo-červené čtverce na starobylém koberci s vybledlými třásněmi. Prostor sdílím se starorůžovým porcelánovým šálkem. Ukrývá domácí bylinkový čaj. V dosti extravagantním křesle, tedy na penzisty, sedí dědeček a studuje denní tisk. Na hoře vyšívaných polštářků se uvelebil Faraon. Sphynx kocour. Babička se již vrací s tácem plným horkého čajového cukru. Je to tak dávno.

Nepamatuji si. Kde to jsem? Jak jsem se tady ocitla? Co teď? Stojím. Rozhlížím se. Vypadá to, že jsem v tunelu. Je utkán z nepřátelsky vypadajících inkoustových flíčků a červených nitek. Hodí se k němu přídatná jména vlhký, děsivý a nechutný. Je tady rušno. Tedy ve smyslu cirkulace vzduchu. Rozhodnu se jít dál. Stále vidím jen poškozené zdi. Občas se na nich zaleskne cosi slizkého. Překvapí mě rozcestí. Kam? Doleva? Doprava? Cesty se zdají být stejné.

„Ne! Je to můj život a moje tělo.“ „To sice ano, děvčátko, ale je ti šestnáct. Myslíš, že by tvá matka chtěla, abys fetovala?“ „Jak můžeš vědět, že by to takhle nechtěla? A navíc to není fetování, prostě si někdy jenom odfrknu. Nemám to lehký, víš?“ „To nikdo.“ „Nic nechápeš.“ „A co se ti děje tak hrozného, co? Jídla máš dostatek, nechodíš nahá, můžu se přetrhnout, abych pro tebe udělala první poslední. Dokonce jsem si našla druhou práci! Z celého krev pumpujícího orgánu tě miluji, tak proč?“ Pláč. Hořký jako chmel. Má hořkost pramení v horách stydlivosti. Jsem velice ostýchavý člověk. Bojím se kohokoliv oslovit. Myslím, že každý s kým chci promluvit, předvede pohled, alias co po mě ta nána chce? Jsem sama. Nepřitažlivá. Nehubená. Nehumorná. Nemluvná. Nedokonalá. Dokonce i učitelé si šuškájí, že jsem divná. Není s tou holkou něco v nepořádku? Ptají se. „Už to brát nebudu.“ Přes brekot mě skoro ani neslyší. „Věřím ti.“ Ještě to odpoledne jsem si došla pro své barevné pilulky štěstí. Ach, miluji je. S nimi dokážu vše. Oslovit kluka na baru. Být hvězdou večera. Vyprávět hodiny historiky, již baví okolí. Extáze mi putuje do žaludku. Promiň babi, já nechci žít v jeptiščině samotě. Toto není život! Chvilí se ještě procházím po náměstí a už cítím transformaci do mého hvězdného já.

Hej! Hej, děvče! Co je s tebou? Okamžitě od sebe odtrhnu víčka a koukám po původci slov. Šplouch! Čvách! Trh se mnou doleva. Pak šklub doprava. Rudá tekutina mě unáší do neznáma. Vzduch. Nemám vzduch! Zkouším najít hladinu. Marně. NO TAK. Rychle. Kyslík! Chci kyslík. Chci...

„Chci, aby sis sbalila a odešla.“ „Babi. To nemůžeš!“ „Noci nejsi doma. Věčně chlastáš, fetuješ a sexuješ. Kradeš mi peníze. Nepomáháš mi. Jsi nesoustředěná. Milého slova pro mě nenajdeš. Školu jsi neviděla pěkně dlouho, na tož aby ses tam ukázala. Kde je ta holka plná vřelosti, hodná jako jehňátko se srdcem na dlani? Je mi šedesát šest. Mám se radovat z vnoučat, luštit křížovky, sledovat ty trapnosti v televizi.“ Ticho. „Děda už není podporou. Kouká na nás z nebe. Pracuju na směny. Pak odcházím na brigádu, abych nás a hlavně tvoje drogy uživila. Když už konečně přijdu domů, vařím, peru uklízím. Kde je konec? Ve smrti?“

Rozlámaná jako sušenka v cheescaku zkoumám okolní prostředí. Vládne v něm ohromující síla tisíce rudých bouří. Vynoří se emoce jménem respekt. Velkolepá podívaná. Ta synchronizovanost. Ten zvuk. Ta majestátnost ohnivého proudu. Ocitnu se v následující dechberoucí komoře. Vše je rychlejší. Bázeň. Další vznešená síň. Přesouvám do třetí překrásné komory. Bžum. Znovu se ocitám v burácejícím toku červeně. Snažím se plovat. Glok. Vykašlávám tekutinu. Odnáší mě do neznámých dálek.

Vyplivnuta jsem v jiné okázalé a prostorné místnosti. Černota. Počkat. Páni. Pulzující modrozelená záře vláken propojující jasné koule mě naplnila vědomím. Fosforeskující pastva pro oči. Sednu si a pozoruji jakoby hvězdnou oblohu. Vlákna jsou jasnější a jasnější až se na kouli, ke které vedou, objeví obraz. Pocit vědomí zesílí a já si vzpomínám.

Obraz s rodiči při návštěvě zoo. U ohrady s lamami. Táta drží zmrzlinu a mě abych nespadla. Máma se směje od ucha k uchu. Obraz se rozplyne a objeví se další.

Stojí tam babička s dědou. Pláčou. Rodiče zabila divočina. Tedy, tak mi to předložili.

Nyní koukám na snímek toho, jak pleveme zahrádku. Dědeček ji miloval. Po smrti ji babička nechala ladem. Zarostla. Zpustla. Zdivočela. Jako malá jsem si myslela, že mě zabije. Jako mé rodiče.

Další pohled zabírá skupinku mladých lidí. Podávají mi pilulku s vyraženým obrázkem smajlíka. Moje premiéra s extází. Kdybyste chtěli hledat cigarety, našli byste jich tam spousty. Ať už s nikotinem nebo s mariáňkou.

Následující obraz byl pln lásky. Jenom mé lásky. Ležím tam já a můj tehdejší přítel. Ludvík. Milovala jsem. On ne. Já naivka. Představovala jsem si nás o pár let později ve svazku manželském. Žili bychom v malém městě v cihlovém domečku. Byli bychom šťastnými rodiči minimálně tří dětí. Cítila jsem zmatení a bolest, když mě nutil, abych spala s cizími muži. Jeho přáteli, říkal. Bála jsem se jich, ale Ludvíka jsem milovala. Když řekl: „Běž se mazlit.“ Šla jsem. Bydlela jsem u něj. Bylo mi často špatně. Všiml si. Ptal se. Já se ptala. Po zjištění mého těhotenství mě vyhodil. Prosila jsem. Bez odezvy. Vyhrožovala jsem. Bez odezvy. Tak jsem vlítla do jeho pokoje a začala po něm rvát. Ležel v našem pelíšku s nějakou běhounou. Nastalo u mě procitnutí, řekla bych. Po incidentu jsem šla ke kamarádce. Poprosila jsem ji o volný byt. Napustila jsem si horkou vodu a nachystala žiletku. Chtěla jsem vykrváct. Ztratit vědomí. Ukončit život. Vlastně. Dva životy. Seděla jsem na okraji vany a z očí mi tryskaly kapky slané tekutiny.

Výjev přede mnou zobrazoval život na ulici. Moje nejhorší období. Babička zemřela a majetek dostala její sestra. Nenáviděla mě. „Ty spratku jeden, zničila jsi mé sestřičce život.“ říkávala. Musela jsem se spokojit se stanem na okraji města. Z této propasti byly únikem pouze drogy. Peníze na ně jsem si obstarávala „přespávačkami“ u různých mužů. Vzrušoval je pohled na mé těhotenské břicho. Často jsem se u nich i najedla. Byla jsem psychicky na hlubokém dně Hranické propasti. Nevěděla jsem, co dál. Potřebovala jsem cítit lásku. A tak mě napadlo vydat se na místo, kde jsem byla s rodiči naposledy.

„Jeden dospělý, Sokoleč, u pekárny.“ Řidič se na mě opovržlivě podíval, ale lístek mi vydal. Sesunula jsem se na volné místo okna. Tam, kam jsem mířila, to byly zhruba tři kilometry.

Ohlédnu se za odjíždějícím autobusem. Ani to tady nepoznávám. Tenkrát to tady vypadalo veseleji, myslím. Pohroužím se do minulosti. Rozesmutnilo mě to. Dala jsem si pár „pilulek“. Hned mi bylo o něco lépe. Cesta hezky ubíhala. Koukala jsem se na jehličnaté, sněhem pokryté stromy a uvažoval, kde byla lavička, na které jsme odfozeni. Zanedlouho jsem ji uviděla. Posadila jsem se na ni a musela si vzít další hrst pilulek. Emocí bylo příliš mnoho. Zamtlil se mi výzor a vše se točilo. Ulehla jsem.

Procházela jsem po zničené narůžovělé místnosti a představovala si její bývalou krásu. Mohla být tak ohromující. Zašla časem nebo se zde odehrála nějaká bitva, možná byla vydrancovaná. Kdo ví?

„Já“ ozval se hlas za mnou. Prudce jsem se otočila. Mé oči viděly starce s laskavými očima. Upřeně koukal někam na mé tělo. Otrásla jsem se. Stařešinovi se otevřela ústa: „Jediná cesta je ta ve vlastním nitru, řekl Rainer Maria Rilke. Zavedl jsem tě do tvého vlastního těla, abys viděla, co jsi způsobila. Největší škody však nepůsobíš sobě, ale stvoření, které nosíš pod srdcem. Teď nemyslím ten hlen, co vypadá jako já.“ Rozesmál se. „Pardon, poněkud nevhodné, vidíte?“ Aniž by čekal na odpověď, pokračoval. „Právě se vás záchranáři snaží získat zpět mezi živé. Nepovede se jim to, pokud nelusknu prsty.“ Mlčela jsem, nevědě, co říci. Někáká neznámá energie začala ovíjet mé tělo.

Zvedli jsme se a okolní svět začal mizet. Ocitli jsme se u průsvitného vaku s teple oranžovou barvou uvnitř. Ležel v něm klidně vypadající človíček. Nebo tak alespoň vypadal jeho obrys. „Nevypadá to s ní dobře. Hodně jsi jí ublížila. Ale není pozdě. Ještě můžeš vše napravit.“ Chtěla jsem své dítě obejmout a plakat. Omlouvat se mu. Se zadržným vzlykotem jsem se obrátila na starce. „Vždyť já ji miluji. Nedokážu jí ale dát to, co by si zasloužila. Hrozně bych si přála, aby měla milující mámu a tátu. Co jíst, kde spát. Nemůžu.“ „Někdy stačí jen chtít a věřit.“ „Pohádka!“ zařvala jsem přes slzy zlostně. „Dávám ti šanci, proč ji nechceš využít?“ „Protože se to v tomhle podělaném světě neděje!“ „Vyhledej lidi, co tě měli a mají rádi, postarej se o malou princeznu a já ti slibuji, že vše se v dobré obrátí.“ Našla jsem v sobě naději. Začala jsem důvěřovat tomu starci. Pokývla jsem. „Jen jedna podmínka.“ Pohleděl mi hluboko do očí. „Nikdy už se nedotkneš svých pilulek.“ Pousmála jsem se a odpověděla: „Pokud je to vaše jediné přání, splním je.“ „Nebude to tak jednoduché, jak si myslíš.“ „Já vím. Děkuji vám.“ Když své oči odtrhl od mých, luskl prsty.

Dvorská Kamila: *Řezbář, který nevyřezal jedinou princeznu*

Jsem řezbářem a mám touhu velikou jako celý svět, touhu vyřezat ze dřeva konečně jednu princeznu. Ale nedaří se mi to. Zdědil jsem velký a strašidelný dům svého prastrýce, velkého loutkaře a pohádkáře. Nechal loutky loutkami a odešel do nebe. Jeho dům byl plný harampádí a mezi ním jsem našel jeho dřevěné loutky. Byly tři, král, královna a kominík. Byli sešlí a unavení, to asi proto, že s nimi nikdo už léta nehrál žádnou hru. Kočce, kterou jsem zdědil společně s domem, se nelíbili. Odběhla pryč. Seděl jsem a koukal na ty loutky. Byla krásné. Viděli jste někdy opravdovou, dřevěnou loutku? Takovou tu metr vysokou? A já měl doma hned tři. A tam to začalo. Tam, ten večer, když jsem objevil ty tři loutky. Řekl jsem si, že se stanu řezbářem a vyřezu pro krále a královnu princeznu. Kočka přiběhla zpátky a mňoukla a vstupní dveře byly zamknuté, protože jsem zase nemohl najít klíče. Než jsem ke svému snu došel, uteklo mnoho vody. Abych byl přesný, bylo to víc než deset let. Deset let jsem čekal, než jsem se stal řezbářem. Proč? Nevím. Někdy to tak bývá. Někdy něco trvá deset let. Ale o to větším řezbářem jsem se stal, o to zapálenějším dělníkem jsem byl. Pracoval jsem každou volnou chvíli a dláto jsem měl i pod polštářem! Žil jsme pro svůj sen být dobrým řezbářem. Kočka drze koukala na výsledky mé práce. Řezal jsem hlavy, ruce a nohy. Ale na princezny to pořád a pořád nebylo. Tak jsem se rozhodl, že princezny budou prozatím jen hudbou budoucnosti a pro nohy a hlavy, které se zatím kupily na hromadě v zahradě, budu muset vymyslet jiné uplatnění. Rozhodl jsem se, že bych mohl mít nějakého toho čerta. Ničemu jinému se vyřezané hlavy nepodobaly a vyřezané nohy vypadaly zase spíš jako kopýtko. Po důkladném spočítání všech noh a hlav jsme společně s kočkou došli k výsledku, že máme po jednom kuse krále, královny a kominíka a potom máme přes tři desítky čertů. Jakou asi pohádku z toho budu moc zahrát? Jak čert čerta do pekla nesl? Jak se králi a královně narodilo deset čertů? Jak se v pekle skončil kominík? Zahraji to, což o to. Ale které dítě se na to bude koukat? *Mám pro vás, děti, pohádky plné čertů! A bude tam i princezna s vlečkou? Ne, bude tam třicet rohatých, strašidelných čertisek.* Chtěl jsem pokračovat v řezbě, ale začal jsem se obávat, že nedokážu ze dřeva vyřezat jinou postavu než čerta. Ještě jsem to několikrát zkusil, ale počet čertů se nebezpečně přibližoval čtyřicítce stejně jako můj věk, tak jsem přestal. Už jsem nevyřezával. Báł jsem se, co bych zase stvořil. Pak se stalo, že jsem našel klíče, které jsem stále ztrácel, a vyšel ven z domu, z toho domu, kde žila kočka a čerti. Vyšel jsem a ve vlasech jsem měl hoblínky. Řezbář se nezapře! Upozornila mě na to cizí žena, která šla se svými dětmi na procházku. „Nechtěla byste loutku čerta?“ vypadlo ze mne zničehonic. Nechtěla, ale děti vískaly, že čerta chtějí. Drobné děti stály uprostřed zahrady a vykuleně zíraly na čtyřicítku loutek. Nevěřily svým očím. Jedna ze dvou holčiček se rozplakala. „Kterou bys chtěla?“ zeptal jsem se opatrně. Ukázala na kominíka. Jenže toho jsem jí nechtěl dát. „Nechceš raději čerta?“ zkusil jsem to, ale nechtěla, tak jsem jí dal kominíka.

Byl jsem neúspěšným řezbářem princezen a veleúspěšným řezbářem čertů. A zase jsem ztratil klíče. A taky jsem našel klíče. Odemkl jsem a vyšel ven. A kočka utekla. Asi se jí nelíbilo v pekle.

Vždycky v neděli po obědě jsem vytáhl všechny čerty před dům. Do jejich středu položil krále nebo královnu do velkého kotle, a tak tam seděl. Já, řezbář, který si vyřezal vlastní peklíčko, jsem seděl každou neděli po obědě před svým domem a vařil v kotli krále a královnu, protože kominíka jsem daroval dítěti, které nechtělo čerta. Seděl jsem mezi těmi čerty jako jeden z nich. A pomalu jsem se stával jedním z nich. Pomalu, pomalinku jsem si na hlavě mohl nahmatat malé růžky. Já, řezbář čertů, jediný na světě, protože všichni ostatní řezbáři vyřezávají všemožné loutky, ale jen já ty čerty, já seděl v pekle, které jsem si pro sebe vyřezal. Seděl jsem v pekle a čekal na děti. Chodily, ale příliš se bály, než aby si vzaly loutku čerta domů.

Ve vlastním pekle škvařil jsem sám sebe. Tak jsem se rozhodl, že se svého pekla musím co nejdříve zbavit. A tak jsem já, neúspěšný řezbář princezen, jednou za traktor zahákl vozík a na něj naložil všechny ty loutky čertů a vyjel jsem rychle do světa, abych se neuškvařil ve vlastní šťávě. Jen jsem se chtěl zbavit pekla, ve kterém jsem žil a které mne pohlcovalo.

A jednu ještě dodnes. Poznáte mě. Mám na hlavě pod čepicí mezi černými vlasy dva růžky. Jedu traktorem a nabízím loutky čertů, které nikdo nechce. Pokud uvidíte, jak brázdím vaše cesty, zbavte mne toho prokletí. Té koule na krku! Zbavte mne toho pekla! Ne, nemusíte se ptát. Traktor nejezdí rychle. Rozběhněte se, naskočte na vozík, vyberte si jednoho čerta a vezměte si ho. Až budu mít prázdný vozík, vrátím se zase domů. A třeba se vrátí i ta kočka, kterou jsem tam nechal a která se určitě zaběhla, protože ji neměl kdo krmit. Jenom nevím, jestli jsem zamkl dveře, když jsem odjížděl. Nevadí, král s královnou hlídají dům a čekají, až se vrátím, a třeba, kdo ví, třeba jim i vyřežu dceru, nějakou krásnou princeznu, já, úspěšný řezbář čertů, který si vyřezal vlastní peklo a který se sám stal svým dílem. A je pro umělce něco víc? Toužím teď po jediném, vrátit se domů, do svého nezamčeného domu a vyřezat jednu jedinou princeznu. To je můj sen. Pak bude *můj svět* ucelený. Pak vyměním peklo za královskou rodinu. A kdo ví, třeba až je posadím ke královské hostině a sednu si mezi ně, kdo ví, třeba se stanu jedním z nich. Třeba mi zmodrá krev, namísto toho, aby mi rostly rohy.

Sládečková Tereza: Ty

Cítila jsem všechno. Cítila jsem, jak se mi v puse hromadí všechna zlost. Zlost na celý svět. Na tebe. Na školu. Na mě. Znova na mě, protože mám zlost na tebe. Běžela jsem o to rychleji. V momentě, kdy jsem přeběhla cílovou čáru, to už moje nohy nevydržely a já jsem se skácela na oranžový tartan. Trenér mě poplácal po rameni.

„Zítra to chci vidět znova a lepší, tak se na to dobře vyspi.“

„Ano, trenére.“

Víte, co bych chtěla, trenére, zítra já? Na chvíli neexistovat.

Šatna byla prázdná. Svlékla jsem ze sebe propocené věci a zmuchlala jsem je do tašky. Pod proudem teplé vody ve mně začalo všechno roztávat. Pod tlakem únavy a všech mých emocí jsem se rozplakala.

Neboj, už půjdeš spát.

Vyspiš se.

A zítra to bude zase o kousek lepší.

Chtěla jsem zůstat v posteli. Zabalit se do čerstvě vypraných peřin, dát si do uší sluchátka a poslouchat myšlenky někoho jiného. Ty moje se poslední dobou nedaly už ani vyklusat. Silné světlo zářivky mě řezalo do očí. Položila jsem si hlavu na lavici.

„Můžeme se sejít?“ ukázala mi zpráva na IPhonu.

Ne, nemůžeme. Nebo můžeme, ale to se do tebe potom zase zamiluji. A to už nechci podstoupit. Tolik studu a ponížení. Moje plíce by to neunesly. Nevydýchala bych to.

„Zobrazeno.“

Po našem prvním setkání, kdy jsi mě učil bruslit na ledě a držel jsi mě u toho za ruku, jsem se zapřísáhla, že si tě nemůžu pustit blízko. Nebo můžu, ale nesmím se tě napít moc. Nesmím se do tebe zamilovat.

Pak jsi mě opřel lehce podnapilý o zed' v baru. A já se v tobě utopila.

Musela jsem si v intervalech opakovat připomínat, že ty nikdy nebudeš mít rád jen jedno jediné tělo, že slov mít rád ses bál více než čehokoli ostatního.

Ale pořád jsem tajně věřila, že bys mě třeba mohl mít rád. Třeba.

Někdo mě pohladil po zádech. Johanka.

„Unavená?“

„Unavená.“

Jak řeknete kamarádce, že se vám bortí svět, když jí se pravděpodobně bortí víc? V hrtanu jsem cítila ostré střepy polykaných slov.

„Víš co? Vojta mi včera udělal snídani.“

„Ale ne?“

„Ale jo.“ Její rty se stočily do nefalšovaného úsměvu.

„A pak jste si to rozdali.“

„Nech toho.“

„Tak kolikrát?“

„Dvakrát.“

„Sakra, můj tip byl, že jen jednou.“ Udělala jsem smutný výraz.

„Jsi kráva, Nino.“ Zasmála se Johanka a objala mě.

Na chvíli jsem si zase říkala, že ten svět je fakt krásný.

Líbal jsi mě. Hladil jsi mě. Bylo to zvláštní. Spojení dvou duší, možná.

Řekl jsi to. Rok a sedm dní po našich alkoholových francouzácích jsi mi řekl, že mě miluješ. Po třech panácích Jacka s kolou. Víím, že jsem se zasmála. Víš, že to není pravda. Tohle jsem ti řekla. A někde v posledním koutku svaloviny mého myokardu jsem doufala, že jsi to fakt myslel vážně.

Albus si hlavu položil na moje skoro neexistující prsa. Jeho velké chlupaté tělo mě hřálo. Mám ještě dvacet minut. Tisíc dvě stě sekund. Myslím.

Ted' už jenom tisíc sto devadesát pět.

Vlkodav se lekl a párkrát mě praštil svými velkými tlapami. Budík. Když usnu, jsem jako medvěd v zimě. Šípková Růženka. Ale pusu mi teda dává jenom ráno máma.

Navlíkla jsem se dlouhých upnutých legín značky Nike. První horní vrstva, druhá horní vrstva a další. Tretry do batohu, ponožky do boční kapsy, energetický gel s příchutí ananasu do druhé kapsy.

Tak jo, trenére, jdu vám to zaběhnout.

A rychleji.

Brečela jsem kvůli tobě. Mokrát jsem kvůli tobě plakala do polštáře. Za to, že jsi mi řekl, že mě miluješ, a pak jsi mi nenapsal. Půl roku.

Všichni to říkali, že jsi takový. Že si jen hraješ. Že si z holek děláš zábavu.

Nedokážu na tebe být našťvaná.

Ty a tvoje slova a oči, jizva na zádech a silný tlukot srdce.

Chtěla jsem pro tebe být ta, kterou si nakonec vybereš.

Zase jsem to cítila. Tu zlost, která vyplňovala celý hrudní koš. Běh byla jediná chvíle, kdy jsem na tebe dokázala být našťavaná. A kdy jsem se necítila prázdná. Kdy se ve mně nepraly emoce mého senzitivního světa.

Snažila jsem se nadechnout. Už jen 5 000 metrů. Už jen dvanáct a půl koleček. Všechno okolo mě se měnilo na šmouhy.

Prázdniny. Neměla jsem tě potkat. Neměla jsem s tebou jít po tom všem, co jsi mi řekl a neřekl, domů a znova v sobě posílit pocit, že jsi se změnil.

*„Až se ráno vzbudíš, stačí za sebou jen zavřít dveře.“
Nezměnil.*

Deset koleček.

Pak jsem podobnou chybu udělala znova.

Chtěla jsem s tebou být za každou cenu. Chvilky, které jsem s tebou trávila netrvaly déle než 24 hodin. Netrvaly ani jeden blbý den. A i přesto jsem s tebou cítila něco kouzelného. Něco neopsatelného. Jo, možná je to klíšé.

Možná láska.

Dvě kolečka.

Sloučenina se dvěma uhlíky mi stékala po tvářích.

„Nino, ale ty víš, že nechci vztah, na tom se nic nezměnilo, promiň.“

Proč tě nedokážu nenávidět, když jsi mi kolikrát ublížil? Proč tě chci vidět, i když to bude jen čas s omezenou dobou trvanlivosti?

Poslední čára.

Zastavila jsem se. Snažila jsem se se nadechnout.

Jsi tady a nejsi. Jsi všude ve mně, ale nikde okolo.

A já už tě nechci. Já už tě ve mně nechci.

Promiň.

Spadla jsem na dráhu. Po dlouhé době jsem se mohla volně nadechnout.

Nagyová Gabriela: *Inkoust*

Narodila jsem se v útulném pelíšku pod starým bukem, ze svého raného dětství si moc nepamatuji jenom to, že mi byla zima v mém rezavém kožíšku. Maminka mi porodila ještě dva sourozence. Často jsme byli doma sami, hráli si a dováděli, maminka chodila pro potravu. Po roce nás matka vzala sebou ven, aby nám ukázala les a blízkou oboru. V ten den bylo nádherně, ptáci zpívali, a kolem mě se rozeznávali zvuky dalších tvorů, které s námi společně v lese žili. Naše matka nás všechny zavedla k okraji obory a ukázala nám poprvé člověka. „Těchto tvorů se střežte, drahé děti nosí pušky a pastě, kterými nás loví, a pak si naše kůže vystavují na zdi svých domů. Pokud tedy někdy spatříte člověka, vyhněte se mu!“ řekla nám tehdy svým vážným hlasem. Pak nás popohnala směrem k louce, tam nám ukázala, jak se loví zajíci. „Ach, drahoušku ty se vůbec nekrčíš! Musíš svůj hřbet snížit skoro až k zemi.“ Zlobila se semnou maminka, „Ty moje nemotorná lištičko, co s tebou?“ jen díky tomu, že se mnou mněla moje drahá matinka tolik trpělivosti, jsem se nakonec lovit naučila.

Uplynul nějaký čas a já vyrostla do věku, kdy se už mladé lišky odstěhovávají od své matky a začínají si hledat vlastní noru a partnera, se kterým založí rodinu. Po skoro měsíci hledání jsem si vyhrabala

perfektní noru pod obrovským balvanem. Můj první samostatný lov proběhl úspěšně, má mrštnost mi zajistila jednoho zajíce a v poledne rovnou dva. Po nějakém čase se však objevil v mém revíru člověk. Lovila jsem tam, kde začíná obora a končí les. Můj sluch zachytil pohyb několika králíku a já s vidinou dobrého úlovku, se plížila k tomu místu. Bohužel ti králíci utekli, ale ne kvůli mně nýbrž proto, že se z lesa vynořil člověk a sednul si na pařez. V duchu jsem zanávala: to ti lidé nemají něco lepšího na práci, než chodit po oboře a plašit oběd. Mé oči zpozorovaly, že ten člověk nemá pušku a ani takovou věc, kterou nedávno nějakí lidé vyhodili do vzduchu polovinu rybníku. Jak to, vím, že neměl pušku? Za tu dobu co lovím, asi rok, poznám, jak se nabíjejí a vypadají lovecké pušky. Se zájmem mé oči, sledovali toho člověka na pařezu, ten jen seděl a něco ryl dřívkem do obrovské bílé kůry. Ten člověk se náhle otočil mým směrem a já ze strachu, že by po mně něco hodil, utekla.

Další den pozoroval cvrlikající sýkorky a drozdy. Odvaha mi nechyběla a postrčila mně směrem k místu, kde stál. Na pařezu měl ten člověk něco poleženého, byla to ta bílá kůra a na ní nějaké černé skvrny a čáry. Zaujalo mně to natolik, že jsem si vůbec nepovšimla, že se ten člověk dívá přímo na mě. „Líbí, se ti lištičko?“ zeptal se, milým hlasem člověk, a já s leknutím trochu poodběhla. „Promiň, nechtěl jsem tě vyplašit.“ Pousmál se a posadil se na pařez i s tou kúrou. „Víš, skládám hudbu, tohle je moje ještě nedodělaná opera.“ Promluvil na mě ten člověk. A já, už nechtěla utéct, proč taky před něčím, co vám ani nechce ublížit. Hudba tenhle pojem jsem znala, minulé jaro se přes les rozlehl strašný rámus a zvířata si musela do uší dávat šišky, když jsem se pak ptala sovy, to je nejmoudřejší zvíře v celém lese, co to bylo, řekla jen: Hudba. „No doufám, že tenhle člověk skládá jinou hudbu.“ Pomyslela jsem si. „Jestli chceš, zabroukám ti kousek.“ Na to se dalo odpovědět jenom mlčením neboť veškerá zvířata má mluvení s lidmi zakázáno, pokud ovšem se ten člověk nenaučil řeč zvířat, nebo nesnědl bílého hada. „Dobře“. Poté si začal něco broukat. Znělo to asi takto (*broukejte nějakovou Janáčkovu skladbu jestli neumíte, nevdí*). Bylo to pěkné pobrukování, vůbec to neznělo tak hrozně, jako ten randál na jaře. Brzo se s toho setkávání stala každodenní rutina.

Jednou tak ryl tím svým dřívkem do kůry a já ho pozorovala, přitom mněl na rohu pařezu položenou flaštičku s modrou tekutinou. Asi jí měl k pití, každopádně jsem svojí packu ponořila do té vody, abych zjistila, že to modré něco se vám přichytne na packu a nepustí vás to. Odběhla jsem, abych se pokusila zbavit se té věci v potoku. Po třech letech se zjevila u potoka znenadání má sestra. I ona byla velmi zaražená, že mě vidí a ještě víc, když jsem jí řekla o člověkově. „Jsi blázen vždyť tě mohl zabít a tvůj kožich si vystavit na zeď, nebo ho darovat nějaké lidské samici jako podložku“ vyjekla na mě rozzlobeně. „No jak vidíš, mám kožich na těle a někteří lidé jsou prostě hodní.“ Na to mi odsekla, že všichni lidé jsou stejní. Od té doby jsem jí neviděla. Uběhly dva roky a já začala uvažovat, že si najdu partnera a založím rodinu. „Mít s někým rodinu je velká zodpovědnost má liščí kamarádko, třeba já, bych si chtěl vzít děvče, pro můj charakter a ne pro moje peníze.“ řekl mi jednou můj lidský společník, už ani nevím, jak se k tomuhle tématu dostal. „Když nad tím tak uvažuji, mohl bych ti říkat Bystrouška. Ano, Bystrouška to je nádherné jméno, pro operu a pro mou zvířecí kamarádku. Co říkáš?“ řekl náhle. My jména nepoužíváme, to je zvyk čistě lidský, pojmenovávat si své mlád'ata. My lišky se poznáme po pachu a pohybu.

V období jarních námluv, jsem tak jednou seděla u potůčku, v němž se zrcadlil můj odraz. „Ahoj krásko, hledáš v té vodě nějakého fešáčka, který by ti pomohl zateplit pelíšek?“ ozvalo se přede mnou. Najednou tu byl lišák, s trochu falešným úsměvem na tváři. Chvilí mě jen tak pozoroval a sem tam pohodil rázně ocasem. Každá jiná liška, by si přála v období námluv potkat takového krásného samce. Já však měla v hlavě slova člověčího přítele. „Nemám zájem“. Odsekla jsem jenom a odešla. Na druhý den mně však jiný lišák vytočil natolik, když si v zubech nesl moji vyhlédnutou večeři. Navzdory vzteku musela jsem ustoupit a moji vyhlédnutou kořist mu ponechat, copak bych při souboji se silnějším protivníkem jako on, měla šanci zvítězit. Asi o týden později jsem si právě tohohle lišáka vybrala za partnera, neboť nějaký cit vycházející z hloubi mého srdce mi říkal, že by to mohl být ten pravý. Můj lidský přítel mně přišel navštívit v osmém měsíci březosti, usmál se a řekl „Bystrouško vypadá to, že budeš mít mladá liščata, myslím, že se o ně dobře postaráš a budeš jim dobrou matkou.“ Já se na to jen usmála. V polovině května jsem přivedla na svět čtyři krásná liščata, jednu samičku a tři samečky.

Když trochu povyrostli, začali se učit lovit přesně tak, jako já kdysi od své matky. Docela jim to šlo, i když občas jsem si přála hodit je na krku sluníčku, které vyučovalo nezdárná mlád'ata, ale to jsem radši neudělala. Uprostřed léta vzala jsem má drobátka na pole, že je budu učit lovit bažanty, náhle můj čenich zachytil vůni, která nepatřila bažantovi, ale člověku s puškou. Malá dcerka se o od nás na chvíli odpojila a já měla o ní strach. Zpozzdálí se ozval výstřel a k mým nohám spadlo malé chlupaté tělíčko, z jehož boku stékala krev. Zaraženě a se slzami v očích pozorovala jsem, jak z mé malé holčičky uniká život. Potom se ozval i druhý výstřel a já ucítila ostrou bolest ve svém žaludku. Pomalu jsem se posadila k mému malému drobátku. „Neboj se, zlatíčko maminka tě doprovodí na tvou cestu.“ Řekla tiše. Z dále se ozval našťvaný hlas lidí a jeden hlas křičel na ty jiné. Mé uši uslyšely za sebou kroky a něčí hlas. A já jen otočila hlavou s nadějí, že bych snad mohla spatřit nějaké nadpřirozené stvoření, nebo ducha lesa. To co mé oči spatřili se, ale vůbec duchu nepodobalo, byl to můj člověčí přítel. Díval se na mě tím svým laskavým pohledem „Bystrouško prosím tohle my nedělej, vstaň!“ řekl přísně. Jenže proč stávat, když váš život přestal dávat smysl. „Určitě máš ještě nějaká liščata a ty tě teď potřebují!“ tentokrát jeho slova zněli naléhavěji než před tím. I kdybych se pokusila vstát stejně, by z toho nic nevzešlo, než bych došla do nory, určitě bych posla. Jeho slova se mi v uších začínalo přeměňovat na nesrozumitelný šum a můj zrak se rozmazával. Omlouvám se vám má milá dítko, že vás tu musím nechat. Odpuť mi můj drahý příteli lidský. Koutek mého oka ještě stihl zaznamenat slzu na tvé tváři, pláč ještě žádné zvíře neoživil. Dnes lidé střílejí, mně. V budoucnu se může stát, že se začnete střílet navzájem, budeš i pak plakat, až se kulka zaryje do těla tvého nepřítele? Budeš na mě vzpomínat? Nebo vytvoříš něco, co bude vyprávět tento smutný příběh? Uděláš to Lidský můj příteli?

Burk Jan: *Kufr takhle z večera*

Bylo pozdě večer. Na kapotu a okenní tabulky pleskaly dešťové kapky s pravidelností střelby ze samopalu. Čvachtání osmiválcového motoru, které vše přehlušovalo, bylo až hypnoticky uspávající.

John chtěl na tuto skutečnost upozornit řidiče. Byl si však vědom následků, které by tento čin mohl mít, a raději tak neučinil. Být natrvalo vyhozen z práce do vlhkých břehů řeky pod mostem rozhodně neměl zapotřebí.

On a další osoby v autě, Boss a řidič Ferraccio, seděli tiše. Atmosféra, stejně jako vzduch v autě, byla tíživá.

Johnovi se svíralo hrdlo k zalknutí. Otevřu okno, pomyslně si. Aspoň na chvíli. Tento relativně chytrý a prozíravý nápad nebyl zase tak chytrý a prozíravý, jak se zdálo. Ticho v autě bylo rázem proťato ostrým skřípotem dlouho nemazané okenní kličky.

Pohledy všech přítomných osob se na něj vražedně upřely. Myšlenka na most se v Johnově mysli rázem opět přihlásila o slovo.

Rychle zpátky, rychle zpátky, roloval John kličkou.

V záchvatu nervozity si ale neuvědomil, kolik otáček je potřeba vykonat k zavření okna, a rázem svíral kličku v ruce.

Levá vnitřní kapsa kabátu, tam si klička našla své nové místo, hned vedle letenky na Havaj, kam se John zítra brzy ráno chystal.

Vražedné pohledy spolucestujících se odklonily, stejně jako myšlenka na hrobařsky úrodnou půdu pod mostem.

Jestli se ještě něco podělá, jsem v háji. Proč já, proč zrovna já musím mít tak obrovskou smůlu? honilo se Johnovi hlavou přibližně rychlostí kulky.

Opřel se hlavou o dveře. Ty povolily a John s nimi. Rychle se vrátil zpět do auta celý promoklý a pomalu promáčel luxusní čalounění.

Přijížděli na místo smluvené schůzky. Vlakové nádraží v průmyslové části New Yorku.

Už tu byli. Zákazníci. Stáli tam jako temné přízraky. Noční můry každého klauna. Jen díky jejich siluetám s oranžovými plamínky cigaret je bylo možné zaregistrovat.

Dva nákladní vlaky, mezi nimiž se schůzka měla konat, se tyčily do výšky jako mohutné hradby, z nichž není úniku. Snad jen cestou, kterou jste přijeli, nebo v rakvi.

John a Ferraccio vystoupili jako první. Boss je následoval o chvíli později s mohutností a důstojností slona.

Ferraccio si všiml, že Johnovi chybí kufr se zbožím. Velmi drahým zbožím. Nenápadně do něj dloubl ramenem.

John nepochopil. Ferraccio mu sdělení naznačoval pantomimicky. John stále nechápal, Boss čekal, Ferraccio rudnul zlostí. Nevydržel. Chytl Johna pod krkem a k hrdlu mu přiložil nůž. John se nechápavě pousmál. Ferraccio ho chytl za rameno a rázně ho dovedl ke kufru auta. John pochopil a s jediným cvaknutím páčky jej otevřel. Kufr v kufru auta odemkl a zdvihl víko, aby se ujistil, že je vše v pořádku. Jaké však bylo jeho překvapení, když místo dvou kilogramů kokainu spatřil své plavky, opalovací krém a sluneční brýle, stejně jako kalhoty, trenky, ponožky a košile. Horko ho polilo, mráz přeběhl po zádech a tik v levém oku, který o sobě už asi rok nedal vědět, se v této frašce přihlásil o svůj part. John rázně zaklapl kufr a zavyl jako vlk. Přiskřípl si prsty. Byly tu dva možné scénáře následujícího sledu událostí.

V prvním se raději vzdá svého už tak sporého majetku obsaženého v kufru, pokusí se zabránit kontrole kufru zákazníkem, odjede domů, odletí na Aljašku a tam dožije zbytek svého života. Ve druhém se mu kontrole kufru zabránit nepodaří a on i jeho dva kolegové skončí v kufru svého vlastního auta.

John přistoupil k Bossovi a Ferraccimu. Nedával nic najevo. Snad jen tik levého oka mohl něco naznačovat, ale nikdo si ho nevšiml. Tedy John si jej nevšímal. Obě protilehlé skupinky vykročily vpřed.

Dvacet kroků, John přestává doufat. Patnáct kroků, Johnovi se začínají potit chodidla i při okolních 5° Celsia. Deset kroků, John myslí na svou krátkou budoucnost a život, který nezažije. Pět, John nostalgicky vzpomíná na dětství, kdy omylem místo jablka zapekl do štrůdlu mrtvou krysou. Čtyři, John začíná vidět červeně. Tři, John přestává dýchat. Dva, John přestává cítit nervová zakončení po celém těle a padá na zem. Jedna, John se vrací do reality, kde leží s tváří v bahně a dívá se na boty nejobávanějších mafiánů New Yorku.

Bylo ticho, až na vzdálené skřípání brzd a houkání vlaků.

Velký Jerry, boss protilehlé skupinky se shora díval na Johna. Odhodil cigaretu a zapálil si novou, ještě větší.

Ferraccio dloubl Johna botou do žeber. Ten zavyl a prudce se vztyčil..

John byl na vážkách, zdali bude lepší utéct a být obdarován kulkou do zad, nebo předat kufr a následně rychle utéct a být taktéž obdarován kulkou do zad.

Váhavě nakročil vpřed. Báł se krok dokončit. Noha mu klimbala dvacet centimetrů nad zemí. Ferracciova ruka mu ráda pomohla a John se ocitl až nepříjemně blízko Velkému Jerryemu. Jerry nevěděl, co se mu John snaží naznačit, jelikož neustále mrkal levým okem.

John mu za pomoci své druhé ruky podal kufr. Nejistě, ale podal. Jerry nastavil druhou ruku pro klíček. John mu dal klíč od svého bytu. Jerryho nohsled přidržel kufr. Klíček, jak nečekané, nepasoval.

Jerryho pohled na Johna, Johnův pohled na Jerryho. Rychlý oční rozhovor zněl nějak takto:

Jerry: "Opravdu?"

John: "Ano."

Jerry: "Jsi si jist?"

John rázně: "Naprosto."

Jerry: "Víš, kde je nejbližší most?"

John: "Ano."

Jerry: "Tak jak?"

John podal Jerryemu pravý klíč ke kufru a několikrát zamrkal levým okem.

Sekundy přibližování Jerryho ruky s klíčkem k zámku kufru byly nekonečné. John zatínal zuby, pěsti i zadnici a tikal okem.

Hbitě sebral Jerryemu klíček z ruky a snědl ho. Ten klíček. Všichni na něj upřeli pohled. John polkl nasucho.

Jerry vytasil revolver. Místo něj ale držel v ruce klíčku od okýnka.

Rázem byly ze svých důkladných skryšší zbraně venku. Panovalo ticho, stačilo jen, aby někdo stisknul spoušť a byl by hluk.

Jerry kopl do kufru a naznačil, aby ho někdo otevřel. Boss popostrčil Johna a John Ferraccia. Jeho vražedný pohled Johnovi naznačil, že to není dobrý nápad. John kufr OPATRNE vzal. Nechtěl si přece pomuchlat prádlo, se kterým se tak pracně žehlil.

Pomalu zasunul klíček do zámku.

Hele! ukázal John rychle na střechu vagónu napravo. Všichni se ohlédli.

Dusot vzdalujících se nohou všem přítomným naznačil, co jim John chtěl ukázat.

Nic. Jen chtěl zmizet i s kufrem.

Celá partie se rozběhla jako stádo rozzuřených buvolů. Dusot bot, připomínající dusot kopyt, zaduněl kolem velké železniční cedule umístěné na lampě a pak dál do temných koutů nádraží.

Ticho po pěšině...

Zpoza cedule vyčouhl kus kabátu, kufr, bota a pak celý John.

Otřepal se, upravil a vykročil. Ne tak jeho kabát. Ten se zahákl o ceduli. Jedním mohutným šklubnutím plášť roztrhl ve dvě a asi pětakilovou ceduli shodil na zem.

Ztuhl hrůzou. Čekal, co bude následovat. Vypadalo to, že nic. Opět vykročil a společně s ním se do pohybu dal i sloup od spadnuvší cedule.

To, co následovalo, z dálky vypadalo opravdu impozantně. Dominoefekt padajících lamp byl úchvatný. Pravděpodobnost, že si toho nikdo nevšimne, ke které se John dopracoval i bez znalosti matematiky, byla na nule. Pevně však doufal v opak.

Tak to je konec, pomyslel si John. Skončím pod most... ne, ale... Z toho se nějak dostanu... Nedostanu... Mami... Vzmuž se, ty že jsi mafián? Nejsi... Já vím... Proč si v duchu povídám sám se sebou?

Rozhlédl se, nikde nikdo. Jen tma a nádraží kolem.

Sáhl si do levé vnitřní kapsy roztrženého kabátu. Ztuhl. Letenka na Havaj nikde. Ani v blátě kolem něho, ani v troskách lamp.

V Johnovi se rozzuřila bestie. Chtěl na Havaj a nikdo a nic mu v tom od této chvíle nemohlo zabránit.

Přiběhl k autům. Z druhé strany, zároveň s Johnem, k nim doběhlo stádo buvolů.

Johnovo oko odtikávalo vteřiny napětí tak nahlas, až si všichni přítomní pro jistotu zkontrolovali hodinky.

Po krátkém, asi pětiminutovém rozmýšlení toho John obratně využil. Stejně využití našel i u kufru se svým prádlem. Ten se ukázal jako velice praktická obranná i útočná zbraň.

Rázem všichni, včetně Johna, leželi v blátě mezi vagóny s množstvím sečných, tržných a střelných ran.

John se pomalu s bolestmi zvedl. Přišel k Jerrymu a z kapsy mu vytáhl svou letenku a klíčku od okýnka. Od Ferraccia si vzal klíče.

Dobelhal se k autu a otevřel jeho kufr. Ztuhl překvapením. Na dně ležel zavazadlového prostoru ležel ještě jeden kufřík. John jej nejistě uchopil a otevřel.

Byla v něm dvě kila kokainu.

Próza nad 30 let

Pechová Jaroslava: *V hlavní roli sněhuláci*

Dlouho očekávané vánoční svátky se nakonec rozplynuly jako medový perníček na jazyku a hodiny na olomoucké radnici odbily poslední půlnoc v tomto roce. Před vinotékou v Křivé ulici jsme připíjeli bublinkami obloze, ze které padaly barevné záblesky ohňostroje. Každý si přál do nového roku štěstí, zdraví, lásku a někdo i prašule, jen já žadonila: „Ať alespoň jeden den napadne sníh.“

„Co je to za přání?“ divili se přátelé. „Jsi v pohodě?“

Byla jsem v pohodě. Byla jsem dokonce nadměru spokojená, protože mně doma ležel právě dopsaný rukopis sbírky Olomouc magická. Jen v obrazové příloze chyběly fotky města v zimním hávu, proto ta má prapodivná žádost.

Cestou domů mě vůbec netěšilo, že povětrí připomíná spíše předjaří než první hodiny nového roku, a já si vůbec nemalovala, že to letos s tou zimou dopadne. Usínala jsem s těžkou hlavou, jak to fotografování bez bílé nadílky vyřeším. Zdál se mi sen, že v knížce zůstaly prázdné stránky a čtenáři mi ji hodili na hlavu.

Ráno ještě celá rozespalá rozhrnu záclony a otevřu okno, abych do bytu pustila svěží vzduch, a světe div se, venku poletují sněhové vločky a tiše pokrývají svět, který vypadá jako pocukrovaný. Stačilo jen počkat, až napadne pár čísel, a pak se vydat zvěčnit zasněžené architektonické skvosty a malebná zákoutí Olomouce.

Sníh jiskřil a vrzal mi pod nohama. Mířila jsem zasněženým sídlištěm z Jeremiášovy ulice k zastávce MHD. Na malém plácku před jedním z paneláků v ulici V Křovinách stáli čtyři sněhuláci. Měli pletené šály, knoflíky z kamínků a borových šišek, mrkvové nosy a na plešatých hlavách šešulky ze smrkových větvíček. Zírali na mne očima z plátků pomeranče a já zase zírala na ně a tím pohledem se provrtala až na Bělidla, do Třebízského ulice, kde jsem před řadou let bydlela. V hlavě se mi rozběhl film poskládaný ze vzpomínek a já v něm uviděla kloučka, jak u plotu plácá sněhuldu.

„Ahoj,“ povídám mu. „Ten sněhulák se ti poved.“

Zvedl ke mně vážný pohled a řekl: „Z jedné strany je to sněhulák a z druhé sněhulačka. Udělal jsem jí ňadra.“

Za okamžik ale za mnou zavolal: „Už je to jen sněhulák. Sněhulačce právě klesly, protože je mokrej sníh.“

Tu zimu ho napadlo věru hodně. Stromy v naší zahradě se změnily ve sněhové giganty a v řece Bystřičce klokotal pod ledem splav.

Z nostalgického vzpomínání mě vytrhla hlava v kulichu nad jednou z velikých koulí, co ležely vedle čtveřice sněhových obrů. Hned nato se objevil i celý kluk, kterému bylo deset, jedenáct let.

„Ty borce jsi postavil sám?“ zeptala jsem se ho.

„S kamarády,“ odpověděl hrdě. „Ale už museli jít domů, tak ten poslední zbyl jen na mně.“

„Na něj nemáš páru,“ usoudila jsem.

„Mám,“ přesvědčoval mě.

Potom přidřepł na paty, objal kouli jako obrovskou merunu a jal se ji nakulit na druhou, jen o malý kousek větší. Vypadal jak Sisyfos, který v řecké mytologii donekonečna valí obrovský kámen na kopec a ten mu pokaždé těsně pod vrcholem vyklouzne a skutálí se zpátky dolů. Položila jsem kabelku s foťákem na zasněženou lavičku a shýbla se k chlapci. V jeho tváři, plné odhodlání, se mihl záblesk údivu: „Vy mi pomůžete?“

„Byla by škoda, kdyby ti fešáci neměli ještě bráchu.“

Oba jsme zabrali ze všech sil a společně vysadili těžkou kouli na sněhovou základnu.

„Paní, jste jednička,“ pochválil mě. „Teď už to zvládnou sám.“

„Od rozdělané práce nikdy neodcházím,“ řekla jsem pevně a nabírala plnými hrstmi sníh a plácala ho na sněhuláka, který nám rostl před očima.

Najednou tu stáli dva stejně velcí kluci - sněhulák a chlapec.

Bylo mi, jako bych se vrátila o mnoho let zpátky.

„Věřil bys, že jsem stavěla sněhuláka naposledy tak před padesáti lety?“

Okamžik mě překvapeně pozoroval. Asi přemýšlel, jestli to nebylo s Žižkou nebo s praotcem Čechem.

„To bych teda neřekl,“ vyprovodil mě uznalým pohledem. Než jsem mu na rozloučenou zamávala, můj foťák ještě vyfotil jeho i sněhuláka a já zamířila do historického jádra města, abych se konečně dopracovala k zimním snímkům, které doplní moje verše.

„Nebe mě vyslyšelo, už mám fotky v kapse,“ jásala jsem druhý den mezi dveřmi vinotéky, kde jsme se zase všichni sešli, abychom probrali, jak komu začal nový rok. Když přišla řada na mne, řekla jsem hrdě: „Já stavěla sněhuláka. S jedním klučinou.“

„Já taky,“ řekl nečekaně Filip, co seděl u vedlejšího stolu. „Ale úplně sám.“

Ihned jsem si představila jak on, seriózní manažer vždy vyfiknutý v kvádru, za bílého dne někde plácá sněhového obra.

„V hluboké noci to bylo,“ vyvedl mě z omylu. „Ještě teď stojí v telefonní budce.“

Nadešla chvíle, kdy bych za pokračování té historiky dala poslední korunu. Moje fantazie pracovala na plné obrátky, ale Filip mě postavil rovnýma nohama na zem: „Nebylo to žádné dětské počínání, žádná ztráta zdravého rozumu, zapřičila to ukecaná Věrka,“ ukázal na svoji přítelkyni, mladou operní pěvkyni, kterou obsadil ve svém životě do hlavní role.

„To je řečí pro jedno delší telefonování,“ našpulila červené rtíky.

Filip usrkl chardonnay a řekl: „Hodinu jsem stál před domem, třásl se zimou jak malý pes na velké cestě a z telefonní budky marně vytáčel její číslo. Seděla jak vlaštovka na drátě.“

Věrka koketně pozvedla obočí a málem zazpívala jako při konkurzu do opery: „Tvoje chyba, Filipku, že sis zapomněl mobil a nemohl tak volat odněkud z teplíčka.“

„Moje chyba, že jsi neslyšela ani domovní zvonek?“

Tvářila se, jako když je její jedinou starostí, aby večer v divadle byla za hvězdu.

„Jakou úlohu v té story hraje sněhulák?“ zeptala jsem se rychle.

„Postavil jsem ho do telefonní budky, dal mu k uchu sluchátko a z domova Věrce poslal esemesku, že ještě chvíli a vypadal bych úplně stejně jako on.“

V ten moment opravdu připomínal sněhuláka, protože byl studený jak psí čumák. Věrka ho nechala ještě okamžik brblat a pak mu zobla na tvář polibek. „Se mnou bys hned roztál.“

Filipa odzbrojila. Na vteřinu se zarazil, ale pak se začal culit, jako by vyhrál jackpot. S foťákem v pohotovosti jsem se rozhodla budku najít. Sněhulák v ní stále dřepěl se sluchátkem u ucha. Vypadal, jako když se chystá navázat spojení se vzdálenou galaxií. Kolemjdoucí ho nerušili. Vždy jen zvolnili krok a usmáli se. Došlo mi, že sněhuláci, ti bílí ledoví kabrňáci, kolem sebe i v dnešní uspěchané době šíří vřelou radost a hřejivé porozumění a lidem dovedou zahřát studená srdce. Když zima obsadí do hlavní role sněhuláky, je s nimi rázem hezčí svět.

Cholevík Martin: *Plechovka v písku*

I.

Všechny naše tábory jsou stejné. Liší se jen barvou země ve které se zrovna nachází. Snažíme se splynout s okolím, s místním obyvatelstvem, učíme se jejich jazyk, učíme se rozumět jejich zvykům, povaze kultury. Večer nás obklopuje neurčitost rozlehlosti pouště.

Vítr zvedl jemný písek. Bylo slyšet, jak cinká na konstrukci plotu, jako když jsme jej v dětství sypali na kovové formičky. Aspoň on si to tak pamatoval. Alex. Byl tady už třetí rok.

U baráků bloku B řady 1 je hlouček vojáků. Dril, čekání, dril, čekání. Včera nějaký domorodý střelec dostal našeho kluka. Trefil ho do hrudi, prostřelil mu plíci a zasáhl

spodní část srdce. Vykrvácel dovnitř těla. Doktor nemusel ani chodit, ale bylo nutné udělat všechno podle předpisů. Velení okamžitě poslalo průzkum. Zbytečně.

Když sem Alex šel, myslel si, že to bude jiné. To, „jiné,“ neuměl vysvětlit. Možná více jasné. A kdyby náhodou přišla smrt, bude to někde v boji a za správnou věc, tak nějak si to představoval. Ten kluk v boji nikdy nebyl. Trefili ho pod rukou mezi žebra. Šel na svou druhou stráž. Dostal to při čtvrté otočce pod reflektorem. Nosil brýle. Když šel kolem reflektoru, podíval se na chvíli nahoru a zvedl ruku. Pak jsme zjistili, že měl na strážní věži kámoše. Podíval se do světla a prostě jen zvedl ruku, chtěl na něj kývnout. Kámoš je dobrá věc, řekneš mu toho hodně a on zase tobě. Všechno asi není pravda, ale, co na tom. Vytvoříte si stejně vlastní obraz lidí. Člověk když pak zmizí, ten obraz nějak neodejde. Zůstane hlavně ta poslední vzpomínka. Ten jeho kámoš určitě na to zamávání nikdy nezapomene.

Slunce zapadlo rychle a stejně rychle se začalo ochlazovat. Alex si přitáhl šálu ke krku a upravil výstroj. Kužele reflektoru pátrají, hledají ve tmě člověka, který nevypadá jako my a stojí proti nám, v jeho vlastní zemi, v jeho doma. Z vyvýšeniny naproti je pěkný rozhled. Každý lepší střelec by se trefil. Za chvíli mu skončí hlídka a pak do postele. Má za sebou už půl hodiny. Snaží se dívat směrem do tmy. Možná, že uvidí ten výstřel. Kulka přece jen letí nějaký čas a tady, se čas zastavil. Zavzpomínal. „Nesmíš se z toho podělat,“ říkával táta. „Prostě se z ničeho nesmíš podělat. Rozumíš?“

„Jo!“ Kdyby tady byl, asi by trochu slevil. Nedávno domorodí bojovníci zaútočili ve městě na policejní stanici. Hned vedle stanice byla pošta. Vlastně to byl jeden dům, v polovině rozdělený příčkou. Odpálili granáty. Stěna, která obě budovy rozdělovala, se zbořila. Ty, co nezůstali pod troskami postříleli. Zbytek se udusil nebo podlehl zraněním po detonaci. Na místě napočítali padesát mrtvých. Když Alex zvracel, zároveň se posral.

Ze zadního bloku se ozývá hudba. Snaží se vzpomenout kdo ji napsal. Je to něco známého a někdo tam vzadu má aspoň trochu vkus.

Alex měl pocit, že si sotva lehl, když je vzbudili v pět ráno do plné výstroje. Poručík přišel na barák do tří minut hned po seržantovi. Většinou dával rozkazy jen seržant a poručík čekal venku. Ted' přišel osobně. Na rozkaz jsme si vzájemně zkontrolovali výstroj. Poručík zavelel, „do vrtulníků!“

II.

Nákladník s léky a jídlem jel pomalu kamenitou cestou. Objel město a pokračoval dále někam do pouště směrem k horám. Vedle řidiče se na zaprášeném sedadle potila sestra, která za náklad zodpovídala Společnosti. Řidič si mumlal něco o boží cestě a síle Alláhovy vůle. Sestra žila v téhle zemi už deset let a po tom všem, co tady viděla, si nebyla nikdy jistá, jestli se tihle lidé modlí pro budoucnost ještě na tomto světě, nebo se modlí s myšlenkou na velkou smrt, jak o tom slýchávala mluvit.

Nákladník zabrzdil před stádem ovcí křížujícím cestu. Okamžitě se zvedl chumel prachu. Auto bez klimatizace naplnilo suché vedro, bekot a pot ovcí. Konečně jede jako poslední pastevec na mule. Křikem tlačí stádo před sebou, popohání ovce, motá se ze strany na stranu. Konečně přejíždí cestu. Tak jasné světlo v takovém prachu?! Tlaková vlna odhodila písek a kamení, které rozbíjí čelní sklo. Pastevec zmizel. Odpálil nálož na cestě. Byla nastavená asi na větší hmotnost. Ovce to neopálily, on na mule ano. O jeho životě rozhodla jeho váha na jediném místě. A možná to byl pastýř, který je měl zachránit. Kolik a jakých kroků musel udělat, že došel přesně až sem. Byli svědkem další zbytečné smrti, nebo dovršení cesty jednoho božího díla? Neboť, Hospodin je můj pastýř, On vede mé kroky.

Řidič objel díru a nepřestával se modlit za Boží prozřetelnost, ochranu a za nové čelní sklo, protože to jejich bylo nadranc. Usmíval se. „Je fajn, že jsme to nebyli my dva, sestro,“ prohodil mezi verši z odříkávané súry. Vysílačkou sestra ohlásila Společnosti, co se stalo. Měli počkat na vojenský doprovod. Ovce se motaly v prachu a čichaly k díře. Ve velké výšce nad nimi proletěly vrtulníky.

III.

Jamal si složil nohy pod sebe, předklonil se a začal foukat do ohniště nad

nímž se pekli kus ovce. Koušek vedle si hrály jeho dvě malé děti. Měl je pozdě, ale raději pozdě než nikdy. Jeho žena před třemi týdny odešla z vesnice do města a už se nevrátila. Šel ji hned hledat. Chtěl se stavit i na policii, ale nemohl se tam dostat, protože ji někdo odpálil i s poštou. Prý tam bylo hodně mrtvých. Jamal se vrátil domů a od té doby na svou ženu stále čekal.

Popíjel svůj večerní čaj když uslyšel hluk motorů. Ten první byl transportér, za ním jel nákladák. Oba vozy zastavili před starým mužem, který jim vyšel naproti. Sestra vyskočila z nákladáku. Vypadala, že jí chybí vzduch, i když měl nákladák rozbité sklo. Kolem se okamžitě začali scházet lidé. Jeden stařec přišel k transportéru. „Co tady chcete?“ Důstojník z transportéru se představil podle řádu.

„Vezeme vám léky.“

„To ona veze léky,“ řekl starý muž a ukázal očima na sestru. „Vy, vozíte nebezpečí. Když se dozví, že jste tady byli, napadnou vesnici.“

„Jsme jejich doprovod. Máme rozkaz doprovodit nákladák do vesnice

a dohlédnout na rozdělení nákladu. Odjedeme ráno!“ O výbuchu na cestě se důstojník nezmínil.

„Vy jste mi nerozuměl, co vám říkám?“ Zeptal se starý muž a jeho obličej i hlas měl výraz napětí.

„Když zjistí, že jste tady byli, budou si myslet, že vám pomáháme a přijdou.“

Jamal uložil děti spát a vyšel se podívat ven. Shluk lidí narůstal, ale nechávali mluvit starého muže. Jamal prošel až k důstojníkovi. „Začněte vykládat, dokud je světlo,“ řekl směrem k sestře a vzal starého muže stranou. Důstojníka si nevšímal.

„Ty víš, že mám pravdu Jamale,“ pronesl starý muž potichu a díval se na vojáky jak vystupují a začínají vykládat bedny s nákladem. Řidič nákladáku vystoupil taky a zkoušel si zapálit cigaretu. Třásl se mu ruce.

IV.

Vrtulník šlehal vzduch, ale v uších Alexovi zněla hudba, kterou slyšel večer. Pořád si nemohl vzpomenout, kdo ji napsal. „Kontrola kamer a vysílaček,“ uslyšel Alex v mikrofonu. Postupně se ohlásili a zamávali před kamerou.

„V prostoru 32 byly rozvědkou zjištěny aktivity nepřítele. Zajistíte pozice a kontrolu nad oblastí. Akce bude trvat dva až tři dny, než projede humanitární konvoj. Přesná doba průjezdu konvoje z důvodu utajení neznámá,“ mluvil mikrofón k Alexovi. Zkontroloval si zásobníky a zbraň. Cvičení to nebude. „Čas přistání, deset minut,“ zavolal poručík. Alex si opřel hlavu a zavřel oči.

Doma měl holku. Černovlasou s velkýma očima. Vrtulník poskočil tak, že vojákově naproti vypadly z ruky bonbóny a rozsypaly se po podlaze. Ten zvuk Alexovi připomněl převalování oblázků v moři. Byla to tichá noc na pobřeží. Leží s ní, měsíc a stovky zlatých hvězd na nebi i v moři. Vlny se blíží v nekonečné sérii. Hledí před sebe, vybírají si každý tu svou. Zpěněnou a chladnou vodu přijímají chodidly a kotníky. Některá z vln dojde až k jejím stehnům. Oba cítí ten proud, jeho plynulost, svázaný rytmus moře, měsíce, země. Poslouchají tu nekonečnost, která tady byla a bude, s námi nebo bez nás, v pohybu vody a oblázků.

„Pod námi došlo k explozi,“ probralo ho ze snění z mikrofonu. „Připravít, pět minut k výsadku.“ Vrtulníky začaly rychle klesat. Ucítil tlak v uších, pak dosednutí. „Ven, ven, ven.“

Zbytek dne šli pěšky, v podvečer byli na místě.

„Jen studená strava, žádné ohně, světla ani cigarety. Zamaskujte se. Hlídky po hodině.“ Zavelel poručík. Rozmístili se a zaujali pozice.

Alex se díval dolů do údolí, které už bylo napůl ve tmě a z poloviny ještě do něj svítilo slunce. Ráno jim bude svítit do očí.

V.

Doprovodný transportér odjel z vesnice ještě před svítáním. Sestra spala v jednom z domů, řidič v autě. Celou noc rozdělovala zásoby. Na zemi jí zůstal jen poslední zbytek léků a potravin. Ten patřil Jamalově ženě, ale ta tady nebyla. Každá rodina dostala svůj díl podle distribučních pravidel a počtu lidí v domácnosti. Probudily ji kroky a šustění šatů.

„Musíte pryč sestro.“ Nad ní stál starý muž. Když se zvedla, zavrtěla hlavou. „Dneska zkontroluju

lidi ve vesnici a budu píchat injekce. A doneste mi vodu, na tu se taky podívám.“ Otočila se bokem k muži a začala z podlahy sbírat do batohu díl pro Jamalovu ženu. „Svolejte lidi. Těhotné ženy a děti první.“ Stařec nebyl zvyklý poslouchat ženy, ale otočil se a odcházel udělat, co mu řekla. Rychle za ním dodala. „Vím. Ale jestli odjedu, můžu mít na svědomí více životů, než ti, kterých se bojíte.“ Stařec odešel bez odpovědi.

Bylo už odpoledne, ošetřovala zánět prsu kojící matky, když si vzpomněla na vrtulníky. Obrátila se na malou pomocnici, asi osmnáctiletou dívku. „Přived' Jamala.“ Dívka se zvedla.

„Jsou věci víry a věci rozumu,“ proletěly sestřinou pamětí slova jednoho doktora. „Můžete sama věřit sestro, že zachráníte celý svět, ale jak vidíte, máme od těch nejvyšších, co zachraňují svět, poskytnuty jen omezené možnosti.“

Dívka byla zpět za několik minut. Jamal zaklepal i přesto, že jej dívka předem ohlásila.

„Jamale,“ oslovila jej sestra dříve, než vešel úplně do místnosti. „Včera jsme měli na cestě s nákladem nehodu. V otevřené planině. Nad námi přelétaly vrtulníky a stařec všechny cizince posílá z vesnice pryč, i když vám dovážíme pomoc, to jistě víte. Jestli se něco děje a máte co říct, můžu použít vysílačku.“

„Sestra pochází ze země, kde vědí vše dopředu a pamatují si vše dozadu. Já Jamal, neznám ani své rodiče. Nevím, kde je tři týdny má žena.“

Sestra vzala stříkačku, jehlu a odebrala krev dalšímu pacientovi. Pak odebrala krev sobě. „Vidíš Jamale, jsou úplně stejné. Stejná barva.“ Ukázala sestra na odebrané vzorky krve. Hned toho gesta zalitovala.

„Vím, co mi chcete říct sestro. Ale nejsme v devatenáctém století. Lidé mají stejnou barvu krve, to já přece vím. Viděl jsem jí dost.“

„Věříte tomu starci Jamale? Věříte, že se může něco vesnici stát?“

„Věřím, že Alláh je dobrý a že chce dobré, sestro.“

S těmi slovy Jamal odešel.

VI.

Vedro ulice bylo nesnesitelné, ale uvnitř atria domu bylo díky fontáně a několika bazénům příjemně. Jusuf seděl na pohovce a kouřil.

Tahal rychle a odklepával do polštáře rytmus podle hudby pro břišní tanečnice, které mu měly zkrátit čekání, když se otevřely dveře. Jusuf zatleskal. Tanečnice se uklonily a odešly.

„Salam alejkum*, vítám tě,“ řekl Jusuf a vyšel vstříc svému strýci. „Jak se ti daří? Pojd' posad' se,“ a už jej vedl za rameno ke stolu, který se rychle prostíral.

Jusuf sám nalil kávu a poručil sluhovi připravit dýmku.

„Nabídni si.“

„Šukran*, ale nemám hlad ani žízeň Jusufe. S tvým bratrem bych si rád poseděl, ale to se už nestane. Změnil ses Jusufe.“

„Doba se mění a my s ní, příteli.“

„Zabíjet vlastní lidi, Jusufe, tomu říkáš změna? My jsme s tvým bratrem zabíjeli jen vojáky.“

Jusuf se naklonil dozadu a nechal si podat dýmku.

„Můj drahý příteli. Tvoje slova jsou přímá a já si jich cením. Naše poslání je však velké a s ním musí být i naše činy. Teď jsou vojáci ve městě, hlídají a hledají.“

Jsou napnutí, jejich základna je blízko, ale konvoj pojedje daleko. Moc málo vojáků na tolik míst najedou, co myslíš? A slibuji, uděláme to tak, jako ty s mým bratrem. Jen vojáky. A získáme náklad.“

„A co ten výbuch na cestě? Byl tam i náklad'ák Společnosti. Určitě informovali armádu.“

„Museli jsme vyzkoušet nálože. Teď budou ještě nervóznější. My zaútočíme o sedmdesát kilometrů dále až pojedou mezi kopci.“

„Kolik máš bojovníků?“ Jusuf ze strýcových otázek vycítil více, než účastný zájem.

„Padesát. Na hlavní útok a něco na zajištění vesnic,“ odpověděl klidně Jusuf.

„Kdy to bude?“

„Brzy. Můj příteli, brzy.“

„Co bude s vesnicemi?“

„To nevím. Ale chci mít jistotu, že ve vesnicích nebude nepřítel a mí bojovníci se budou moct na ústupu někde bezpečně ukrýt a dostanou jídlo. Postaral ses o to doufám.“

„Je těžké přimět lidi z vesnic k tomu, aby odmítali pomoc, léky a jídlo od cizinců, Jusufe.“

„To pak vše dostanou od nás, až zvítězíme. Jde mi hlavně o jejich vojáky. A náklad rozdělíme, slibuji,“ řekl Jusuf.

„Dobře Jusufe. Lidi je dobré mít na své straně. Musím už jít.“

Jusuf vstal a vyprovodil strýce ke dveřím. Ihned jak zapadl zámek, obrátil se na svého pobočníka.

„Postarej se o něj. Nechci aby se s kýmkoliv setkal.“ Pobočník kývl a rychle odešel.

VII.

Poručík několikrát obešel stanoviště a zkontroloval maskování. Alex ležel na svém stanovišti a dalekohledem zaměřovače proměřoval terén. Leželi tady v kopcích od včerejšího večera. Jeho díra začínala smrdět. Nesměli se hnout, jen pozorovat a čekat. A taky chodit na malou i velkou. Vlastně ne chodit, jen se otočit na jednu nebo druhou stranu. I když to po sobě zahrabete, stejně to cítíte. „Jestli se neprozradíme sami, prozradí nás náš smrad. Co do toho jídla dávají?“ Myslel si pro sebe Alex. Ráno slunko vyšlo více nalevo od něj než si prve myslel. Nad kopci přes údolí bylo v jedenáct hodin. Svítalo proti němu a na druhé straně údolí byl stín. Teď bylo nízko vpravo a osvětlovalo protější svah .

„Vidíš něco Alexi“, vytrhl jej z myšlenek seržant, který se přikradl zezadu, zatímco Alex přemýšlel.

„Ne pane. Ale, co je na druhé straně seržante?“

„Podle mapy vesnice. Kdysi tady bylo více vesnic, ale teď už zbyly jen tři. Jedna proti nám a dvě jsme včera obešli.“

„Viděl jste pane to slunko. Od jedenácti svítí přímo proti nám. Máme v té vesnici naproti někomu z našich?“

„Podle hlášení tam byl včera transportér. Doprovázel jeden nákladník s pomocí, který málem najel na minu, ale ráno odjel. Připojí se ke konvoji. Nákladník tam ještě zůstal, sestra a řidič. Nějaký stařík prý byl neklidný, že tam naši přijeli, tak ten velitel transportéru nechal chlapy prohledat okolí vesnice. Nic zvláštního. Víc ví poručík.“

Když vyšel Jamal ze dveří, nechal za sebou zaraženou sestru a pokračoval rovnou k domu starce. Starý muž klečel na koberci před domem a modlil se.

„Co mám dělat Jamale? Zradit krev otců!? To nemůžu! A nechat lidi ve vesnici bez pomoci cizinců, nepřezili by.“

„Co víš?“ Zeptal se přímo Jamal.

Stařec pokračoval a zjevně rád, že se mu uleví. „Nedávno byl za mnou strýc Jusufovy rodiny. Jusuf se dal na politiku. Po smrti svého bratra se odvrátil od tradice kmene. Má bojovníky, chystají přepad humanitárního konvoje. Jusuf se chce stát vůdcem v kraji. Potřebuje naši vesnici, aby kryla jejich ústup.“

„Kdy a kde se to stane?“

„Myslím, že zaútočí z naší strany až pojede konvoj údolím. Kdy, nevím. Dnes mi měl Jusufův strýc poslat další informace, ale zatím nikdo nepřišel a už bude skoro tma.“

„Konvoj v noci nepojede,“ mluvil jakoby pro sebe Jamal. „Je to příliš nebezpečné. Sestra mi řekla, že na cestě sem měli nehodu. Velitel konvoje nebude ve tmě riskovat. Taky viděla vrtulníky, které mířily přes údolí.“

„Jusuf spoléhá, že teď jsou jednotky rozdělené,“ pokračoval stařec. „Provedl předem několik útoků ve městě a na základnu. Vojáci jsou nervózní. S konvojem nepojede velký doprovod, ale Jusuf nemá nic, s čím by mohl bojovat v otevřené krajině. Udělá to v údolí. Musí.“

„Jestli se mu podaří zvítězit,“ přemýšlel nahlas Jamal, „nebude to pro armádu znamenat nic, než jen hloupou porážku a tu si nedovolí. Ty vrtulníky tam neletěly náhodou. Modli se starče. Za koho, se rozhodni sám.“

Jamal se vrátil do domu kde sestra ošetřovala a aniž by tentokrát zaklepal, rovnou vešel.

„Jak byly velké ty vrtulníky?“

Sestra právě končila a myla si ruce. „Byly docela vysoko.“

„Mohli v nich být vojáci?“

„Asi ano, letěli proti slunci někam do hor.“

„Kolik těch vrtulníků bylo?“

„Tři nebo čtyři. První byl malý, za ním letěly větší. Bylo to rychlé, ten výbuch, neviděla jsem dobře, bylo tam hodně prachu.“

„Zítra hned ráno odjedete. Sbalte se a odjed'te. Řekněte to svému řidiči. Hned ráno sestro. Rozumíte!“

Jusufův pobočník přišel po setmění a kývnutím hlavy naznačil, že Jusufův strýc se s nikým nesetkal a nesetká. Jusuf si nechal přinést telefon. Chvilí s někým mluvil a pak vytočil další číslo. „Konvoj vyjede zítra ráno. Přesunete se dnes v noci. Za svítání zajistíte vesnici. Je nečistá. Alláh akbar.“

„Alláh akbar,“ ozvala se odpověď v telefonu.

VIII.

Slunce ještě ani nevyšlo, když se nákladní auto šplhalo k vesnici. Rychle projelo hliněnou branou, pobořilo část zdi, zastavilo a z jeho korby začali vyskakovat Jusufovi muži. Přes malé náměstí uviděli zaparkovaný cizí náklad'ák. Strhl se křik. Bojovníci začali prudce gestikulovat a mávat zbraněmi. Pak někdo vystřelil. Bojovníci začali křičet a bezhlavě střílet kolem sebe. Jeden se odvážil, přišel k náklad'áku a otevřel dveře. Na sedadle ležel pomočený řidič. Vytáhli jej ven a začali bít. Když zůstal ležet, pokračovali dále do vesnice.

Jamal natlačil děti do kouta a hodil na ně deku. Křik se přibližoval, sílil, jak lidé utíkali kolem jeho domu. Spolu s křikem se přibližovaly i výstřely. Cosi někde vzadu, dávno zapomenuté, překryté dlouho novým životem, se dralo jako šumící řeka do Jamalových uší. Obrazy starých bolestí, které měly být už dávno vymazány z paměti, jeho život dětského vojáka, násilí a krutostí, od kterých se mu podařilo po deseti letech uniknout když zůstal v hořícím domě ve kterém omdlel a všichni si mysleli, že uhořel, tak on, Jamal, přežil. Popálený, ale nikdo ho pak nepoznal a ani nehledal, začal nový život v novém těle. Ted' znova cítil to, co se snažil v sobě navždy zakrýt. Vzal do ruky rožeň a přidřepł stranou před dveře. Prvního, který vyrazil pažbou dveře, bodł zesřodu do spodku břicha. Druhého, který vtrhl za ním, udeřil kamenem z ohniště z boku do krku. Bojovník se naklonil na stranu, Jamal jej chytl za rameno a prudce s ním trhl k zemi. Když voják ztratil rovnováhu, kopł ho zesřodu vši silou do obličeje. Oba bojovníci leželi polomrtví na zemi, Jamal čekal dalšího. Nikdo další ale do domu nevtrhl. Rychle mužům odepnul popruhy s výstrojí. Pistoli zastrčil za opasek kalhot a přetáhl přes ni košili, nůž zasunul pod řemínek na zápěstí a schoval do rukávu. Hlava mu hučela, oči těkaly po místnosti a ke vchodu. Shodil z dětí deku a hodil ji přes vojáky. Chytl děti za ruce a vyběhl ven. Nezemře. On Jamal a jeho děti nezemřou.

Jamal věděl, že nemůže s dětmi běžet do hor. Rozhodl se pro risk a běžel stranou jakoby proti směru příchodu vojáků. Jestli byli rychlí, budou už někde na konci vesnice. Podle výstřelů jich není více než deset. Výstřely se vzdalovaly. Zbývalo mu minout poslední dva domy a pak se dostat k vyschlému korytu kde by se dalo skrýt, když uslyšel pohyby v domě před sebou. Dal si prst před pusu a podíval se na děti. Musí jednat rychle. Vytáhl z rukávu nůž. Musí to být rychlé a tiché. Shrbil se pod okny a postavil se za dveře. Pak rychle vtrhl s nožem dovnitř. Uviděl před sebou postavu a prudce bodł. Nůž narazil na něco tvrdého, chvíli kladł odpor a pak projel. Na zemi na zádech ležela sestra, na prsou batoh s léky a konzervami co chtěla vzít a utéct. V batohu vězel zabodnutý nůž, nad ní Jamal a ve dveřích jeho děti. „Rychle,“ zvedł ji Jamal ze země a vystrčil ven. „Ke korytu.“ Sestra otupeně následovala muže, který ji před chvílí jen náhodou nezabil a ted' ji zachraňoval život. Běželi asi půł hodiny, než se Jamal konečně zastavil.

IX.

Slunko se sotva zvedlo u levé strany kopců, když Alex uslyšel první výstřely. „Střelba z druhé strany údolí. Opakuji.“ Ozvala se vysílačka. Poručík sebou trhl téměř ve stejné okamžiku. Na chvíli tvrdě usnul.

„Všichni připravit. Žádný pohyb, zůstat na místě.“ Začal okamžitě velet do mikrofonu. „Konvoj projede během dne. Zkontrolovat zbraně. Doplnit vodu. Čekat.“

Alex překlopil clonu zaměřovače a dopil zbytek vody. Za chvíli u něj byl nějaký mladý voják s kanystrem. „Voda,“ šeptl voják. „Co se tam asi děje?“

Alex si vzal od vojáka kanystr a doplnil láhev.

„Chtějí odlákat naši pozornost. Nebo o nás vůbec nevědí a pak nevím. My jsme tady a prostě někdo střílí na protější straně.“ Víc se Alex s vojákem nebavil. Pozoroval kouř nad kopci před nimi.

Jusufovi bojovníci zatím prošli celou vesnicí. V jednom domě našli své dva mrtvé. Pod palbou nahnali všechny vesničany na malé náměstí. Tam hořelo nákladní auto a na zemi ležel zbitý řidič.

„Dnes bude den velkého vítězství a začátek nového věku. Náš velký vůdce Jusuf, vám přináší svobodu.“ Začal mluvit jeden z bojovníků.

„Je to divná svoboda, co chodí s křikem, násilím a zbraněmi proti vlastním lidem...“ Stařec ani nedomluvil a byl sražen na zem.

„O tobě vím,“ uslyšel stařec nad hlavou slova a kovové cvaknutí.

Jamal se snažil myslet. Chytil sestru, která svírala batoh stále na prsou jako by ji měl navždy chránit a vytáhl z něj nůž, který v něm ještě pořád vězel. Pak vytáhl pistoli zpod košile a obojí zahodil. Obrátil se k dětem a snažil se je uklidnit. Sestra zatím otevřela batoh a rychle v něm hrabala. Vytáhla proraženou plechovku, která byla skrz a vytékalo z ní kondenzované mléko. „Jamale,“ šeptla a dotkla se Jamalova ramene. Jamal otočil hlavu a aniž by přestal objímat své děti, uviděl před očima proraženou plechovku. „Je mi to líto sestro.“

Sestra kývla hlavou a podala mu plechovku. „Je v tom mléko a je ho ještě dost. Dej dětem, ať ho vypijí co nejvíce. Zklidní je to a patří to vlastně vám.“

Jamal podal plechovku dětem a nechal je napít. „To stačí, budete mít těžké nohy. Musíme odtud.“

Konvoj jel pomalu a blížil se ke konci údolí. Alex jej teď měl na deseti hodinách. Bylo nesnesitelné vedro, pot mu kapal ze špičky nosu. „Projed', jen v klidu projed'.“ Pak vyletěla z protější strany údolí střela a vybuchla u boku transportéru, který jel první. „Kontakt na protějším svahu,“ zaznělo okamžitě ve vysílačce.

Jamal uslyšel výbuch. Teď neměli kam jít. Zpět do vesnice nemohli, před nimi se střílelo. „Musíme tady zůstat. Do údolí nemůžeme. Počkáme tu než se to uklidní a půjdeme pak po hřebeni, znám tady oslí stezku.“ Nechal děti dopít plechovku, zahrabal ji a natáhl od ní provázek.

Bojovníci zatím sbíhali dolů se svahu a stříleli na konvoj. Transportér po zásahu ještě stačil odbočit na stranu, aby neblokoval průjezd.

„Šlápni na to, jed', jed',“ řvali řidiči do vysílaček na muže v prvním kamionu, který jel hned za transportérem, ten byl ale v šoku.

Vojáci doprovodu vyskakovali ven z nákladáků a hledali obranné pozice.

Velitel ze zasaženého transportéru se rozběhl k prvnímu kamionu a vytáhl z něj otřeseného řidiče. Než stačil sám nasednout, přiletěla odněkud další raketa a zasáhla kabinu. Údolí se začalo plnit prachem a kouřem.

„První družstvo dolů, bránit konvoj. Druhé družstvo, obejděte je z boku!“ Rozděloval poručík rozkazy. „Třetí družstvo jistí ústup a sejměte ty s těma raketama. Rychle chlapi, rychle.“

Sestra seděla na zemi s koleny pod bradou a tiskla se ke stěně velkého kamene. Střelba, výbuchy a křik raněných vyplňovaly její celý okamžitý svět. Jamal k sobě tisknul děti a pořád jim něco povídal.

Poručík přerušil rádiový klid a informoval velitele konvoje, že za ním na pomoc sestupují jeho muži.

Boj trval dvě hodiny. Měli jsme dva těžce raněné a několik lehce. Na protějším svahu leželo nejméně deset mrtvých bojovníků, zbytek se stáhl zpátky. Velitel konvoje nechal naložit lehce raněné na auto. Pro těžce raněné už přilétal vrtulník. Chvíli se velitel konvoje radil s našim poručíkem a pak se rozešli.

„Máme rozkaz zkontrolovat vesnici odkud pravděpodobně přišli bojovníci,“ zavelel poručík.

Když utichla střelba, Jamal se zvedl a natáhl ruku k sestře.

„Podejte mi ten batoh.“ Jamal se v něm chvíli hrabal a pak vytáhl malou skleničku. „Co je to?“ „Myslím, že marmeláda,“ odpověděla sestra. Jamal ji otevřel a ochutnal. Pak ji podal dětem.

„Musíme rychle odtud.“

Museli jít pomalu, děti už byly unavené a začaly pofňukávat. Jamal jim dával občas líznout marmelády. Asi po hodině se dostali na oslí stezku, která vedla těsně pod hřebenem.

Zatím se poručíkovi vojáci dostali až k vesnici a začali ji od jejího konce prohledávat. Když došli až k náměstí, našli na zemi mrtvého starce a zbitého muže do bezvědomí.

„Rozdělte se a prohledejte pečlivě okolí než se setmí. Ze základny pro nás přijedou nákladáky,“ oznámil poručík.

Alex šel na začátek vesnice a pokračoval ještě s dalšími šesti vojáky směrem k vyschlému korytu. Narazili na stopy, pistoli a nůž, po chvíli našli v písku zahrabanou plechovku. Žádný drát z ní nebylo vidět jen tenký provázek který končil pod kamením. „Jděte opatrně dál a dávejte dobrý pozor. Na nic nesahejte,“ reagoval poručík do vysílačky. „Prostě to překročte a pokračujte.“

Jamal otevřel víčko sklenice a nechal děti, aby si prsty nabraly marmeládu. Za chvíli budou v polovině hřebenu. Slunko už bylo nízko a světla ubývalo. Sejde dolů, tady nahoře si tak polámou nohy. Odmotal dlouhý pruh látky který mu sloužil za opasek. „Musíme se přivázat.“

Alex byl už vyčerpaný. Odkolopil krytku zaměřovače a díval se na hřeben, . „Někoho vidím“, řekl do vysílačky. „Dva dospělí a dvě malé postavy, asi děti. Pravděpodobně rukojmí. Jaké jsou rozkazy?“

„Zatím čekat. Jak jsou daleko?“ Ptal se poručík.

„Necelý kilometr,“ odpověděl Alex. Vypadá to, že je svazuje. Jeden z dospělých je asi žena. Špatně vidím, ale ten druhý má v ruce něco jako útočný granát a na zádech náš batoh. Stmívá se. Co mám dělat?“

„Máš povolení ke střelbě Alexi. Sundej toho s granátem. Ostatní půjdou pro ty tři.“

„Rozumím.“

Jamal pomáhal sestře se přivázat když odněkud vyšel výstřel. Jamal se zarazil, když dotahoval uzel. „Hotovo sestro“ a padl k zemi.

X.

Nákladáky s vojáky se vracely na základnu. V jednom na podlaze v nosítkách ležel zbitý řidič. Měl opuchlé, ale otevřené oči a díval se na sestru, která měla na klíně dvě malé děti. Mrtvého Jamala převáželi v jiném nákladáku.

„Je dobře sestro, že jsme to nebyli my dva. Sestra nosí štěstí.“

Sestra se na zbitého řidiče podívala červenýma očima bez slz. Jako odpověď se jen kývala podle pohybu korby nákladáku a tiše mluvila k dětem. Alex seděl na sedáku jiného z kamionů, mezi koleny svíral pušku, díval se střídavě před sebe a na ni.

„To bude dobrý Alexi, jednal jsi správně, kdo se v nich má vyznat. Už jsem volal psychologovi, promluvíte si.“ Poručík poklepal jeho ramena a přesunul se dopředu ke spojaři.

Všechny lidské osudy plynou jednou vleklou řekou času, stejně tak slunce i hvězdy co zdánlivě nemění svá místa. Děje klopýtají a ženou se ve zvratech, potácejí se jako opilci v úzkých uličkách, ze stranu na stranu, a je to často tak, že záměr a cíl se stává nezřetelným. Je to pocit postoje mimo čas, v němž se rozhlížíme, abychom pochopili, že i když jsme odděleni, jako bychom najednou byli mimo náš osud a vzdálení nějakou silou od toho, co jsme si předsevzali, dokud jsme, jsme.

*Arabsky - mír s tebou.

*Arabsky - děkuji.

*Arabsky - Alláh je věčný

Blanářová Alena: *Životní pohovor*

Mou radost z nově získané práce velmi rychle vystřídalo rozčarování. Personální oddělení vyžaduje po každém jejich novém zaměstnanci vstupní lékařskou prohlídku. No co. Zaběhnu hned zítra ke svému obvodákovi. Je to můj spolužák ze základky, tak snad to budu mít za chvíli odbyté. „Ne ne!“ vyvedla mě velmi rychle z omylu personalistka. „My máme své vlastní lékaře, kteří vás prohlédnou. Můžete tam jít ihned. Už vás očekávají.“

Ti jsou tady teda nějak hodně „pintlich“. Obyčejným doktorům nevěří a mají dokonce vlastní! Tak to bude teda asi dobrá snobárna. Snad mi nebudou dělat nějaké šílené testy nebo nějaké bolestivé vyšetření! Jako – práci jsem chtěla – ale jestli se mi budou vrtat nebo rýpat někde, kde to bude bolet nebo se u toho budu stydět, tak to ať si tu jejich fajnovou prácičku strčí za klobouk. Vodcamcad' pocamcad'!

Podle těch papírů je to naštěstí v této budově, jen o dvě patra výš. Mají to všechno hezky pohromadě. Aspoň, že tak. Nerezový naleštěný výtah mi právě oznámil šesté patro. Vystupuju a zvědavě se rozhlížím kolem. Předě mnou je jen jedna naleštěná velká čekárna s jedinými dveřmi. Hm, tak to tady těch doktorů teda moc nemají.

„Dělají ze sebe hogo fogo a mají tady jen jednoho lapiducha, pche“ odfrknu si nahlas, abych ze sebe setřásla původní nervozitu, ale vzápětí mě přeruší jiný – cizí hlas...: „Ehm, ehm! Dobrý den. Naši lékaři už vás očekávají. Prosím, račte dál.“ Velmi profesionální a příjemný hlas za mnou se ozve tak nečekaně, až jsem úlekem nadskočila. Reprezentativně vyhlížející paní recepční se na mě bystře dívala zpoza svého stolku, kterého jsem si všimla až teď. Byl umístěn trochu bokem, takže nebyl vidět hned od výtahu. No, tak jestli i tohle byla součást mé vstupní prohlídky, tak už mám asi problém a nějaké ty body dole hned na úvod. Ach jo.

Nedám na sobě ale nic znát, teda aspoň se o to usilovně pokouším a pokračuju sebevědomě směrem k těm jediným dveřím, které tu jsou. Tenhle zaměstnavatel mě teda začíná udivovat čím dál víc. Trochu mě to i děsí, ale přece se neotočím na patě a nezdrhnu! Ne ne! Když už jsem tady, jdu dál.

Zatím se to tady všechno jeví nějak moc sterilně. Je to tady studené, bílé a hrozně tiché. Dokonce i na pitevně to vypadá živěji! Zaklepu na dveře, to aby věděli, že mám slušné vychování. A po krátké pauze vstupuju dovnitř.

Tý jo! Tak to mě fakt podrž! Sterilní? Bílé? Houbelec! Tady to hraje všemi barvami! Místnost, do které jsem právě vstoupila snad víc barevnější a radostnější ani být nemůže. Je to tady samá žlutá, zelená, červená, vlastně jsou tady všechny veselé barvy, jaké znám. A je to nádherné! Koberec vypadá jako svěží zelený trávník a nejráději bych si hned zula boty a rozběhla se po něm. Na stěnách jsou do nejmenších detailů vykresleny ty nejbarevnější květiny a nechybí ani zvířátka a sluníčko.

Tak takový design jsem teda u lékaře opravdu nečekala. To mě fakt dostali. Hraje tady veselá hudba a i já se hned po vstupu cítím tak nějak šťastně a volně. Voní to tady nějak povědomě, jako něco z dětství, možná cukroví, když ho peče máma. Nebo nedělní vůně bílé kávy, co nám vždycky vařil táta.

A propo – lékaři. Jsou tady dva. Žena a muž. Oba už od pohledu velice milí a sympatičtí. Vesele mi ukazují, ať jdu dál. Vypadají dokonce jako pár, mají stejné snubní prsteny, tak to fakt budou asi manželé. A mají tady s sebou dokonce i malé batole, které si bezstarostně hraje na zemi a staví si komín z kostek, zcela ponořené do své hry. Jen si to užívá a nenechává se ničím a nikým vyrušit. Také jsem to tak dřív měla...?

Cedulka na stolku mi oznamuje, že se nacházím na očním oddělení. Tak to je fakt mazec! Hned vzápětí mi oba lékaři všechno vysvětlují. Že jsou první a vstupní bránou mého celkového vyšetření. Ať se ničeho nebojím, že mi všechno ukážou a vším mě provedou. A opravdu. Díky nim se přestávám zdráhat a mizí ze mě veškeré obavy a strach. Oční vyšetření mám brzy za sebou a můžu prý pokračovat do dalších průchozích dveří. Ani se mi s nimi nechce rozloučit, je tady tak fajn. Ale prý to takto chodí. Strašně rychle to uteklo!

Přesto, že jsem teď skutečně zvědavá, co mě čeká za těmi dalšími dveřmi, je mi nějak smutno. A s tím, jak beru za kliku, se ten pocit ještě prohlubuje. Tentokrát vstupuju do místnosti zcela odlišné od té první. Zdi jsou divoce pomalované a nábytek šedý nebo černý. Je to asi nějaká moderní forma umění, které ale moc nerozumím. Cedulka na stolku lékaře zní: otorinolaryngologie. Hm, tak to se nedivím, že to tady tak vypadá. Už z toho názvu oboru bych chytla depku jako kráva. A za stolem sedí deprese sama!

Mladý doktor, s výrazem našťvaného a zneuznaného umělce, v uchu asi pět piercingů, v nose se mu taky něco leskne, ale to nevím jistě, jestli to dokonce není nějaký bílý prášek. Na hlavě má dredy a na ruce tetování. Jediné štěstí je, že tu není úplně sám. Asi je tady nový a teprve se učí, protože jsou tady také postarší lékaři s vážnou tváří, kteří mu neustále něco říkají a ukazují. Vypadá to, že ho to teda pěkně vytáčí a má co dělat, aby se udržel. Ale taky tady pobíhají mladé hezké sestřičky v krátkých sukýnkách a s nadtímy výstřihy, takže na ně vždycky koukne a hned se celý rozradostní.

Mimoděk jsem si vzpomněla také na své dospívání, jak to bylo občas těžké a jak vás nikdo nechápe a nerozumí – nebo aspoň z toho máte takový pocit. No, ještě, že tohle je už za mnou. Vyšetření trvá relativně krátce, ale vzhledem k tomu chaosu a celé té divoké a šílené atmosféře okolo mi to připadá jako věčnost. Na závěr musím ještě složit nějakou zkoušku. Uf! Prošla jsem! Sice prý s odřenýma ušima, ale mám to. Na prahu dveří se ještě krátce otočím, ale jsem opravdu ráda, že už otevírám další dveře. Tak teď jsem teda fakt zvědavá.

Poslední vyšetření, které mě dnes čeká, je v místnosti, která je diametrálně odlišná od té předchozí. Vlastně od obou dvou. Stěny tady nehrají žádnými šílenými barvami. Naopak. Vše je tady decentní a vkusné, laděné do přírodních tónů a barev země. Je tu útulně a příjemně. Cítím se jako u našich doma. Když se sejde celá rodina a po vydatném obědě maminka uvaří kafičko, táta se švagrem a bráchou klábosí a rozebírají politickou situaci a děti okolo nás pobíhají a dělají své legrácky. Celé to tady na mě působí a dýchá příjemnou rodinnou atmosférou a pocitem domova.

Lékař sedí u stolu v pohodlném vypolstrovaném křesle a před cedulkou: kardiologie má postavenou sklenici s červeným vínem. Je to postarší a již lehce prošedivělý pán s dobráckým pohledem a vráskami budícími důvěru. Zve mě, ať si sednu do křesla a chvíli si odpočinu. Na poličkách má kromě spousty tlustých svazků knih také fotografie své rodiny a dětí. A asi i vnoučat.

Vyzařuje z něj klid, vyrovnanost a moudrost, získaná zkušenostmi, starostmi a životem. Příjemně jsme si popovídali a než se naděju, mé vyšetření je u konce. Kardiolog mi gratuluje k úspěšnému zakončení všech testů. A telefonuje na recepci, že jsem připravena a pokud chci, tak můžu hned dnes nastoupit svůj první den v práci. „Tak to je skvělé. Moc děkuji!“ tisknu mu vděčně ruku a jsem skutečně šťastná, že to mám všechno za sebou.

Bylo to tak zvláštní. Tak jiné. V předchozím zaměstnání jsem nic takového neabsolvovala, ale možná se za ty roky poměry a pravidla pro přijímání nových lidí změnila. Tak hlavně, že to vyšlo. Otevírají se dveře a kardiolog mi s radostí představuje samotnou generální ředitelku podniku, která chce přivítat každého nového zaměstnance osobně. Tak to je tedy pocta! Opravdu to na mě udělalo dojem. Zvedám se z křesla, upravuju si šaty a chystám se k podání ruky. Pohlédnu vzhůru a zůstanu jako opařená. Co? Vždyť já ji znám! To je přece moje paní učitelka ze školky! Ale co dělá tady?

Srdečně mi tiskne ruku a u toho mě pohladí po tváři: „Tak už jsi u konce. Gratuluji! Došla jsi úspěšně až o finále. Jsem na tebe moc pyšná.“ Moje milovaná paní učitelka! Vždy jsem ji měla moc ráda a častokrát jsem si na ni i v dospělosti vzpomněla. Ale počkat, počkat! Vždyť ona je přece už dávno mrtvá!!!

Mobil začal zpívat svou pravidelnou ranní melodii. Proč zvoní teď? Co blbne? Zkontroluju si čas – je šest hodin ráno. Jsem v pyžamu, ve své posteli a podle upomínky v kalendáři mě dnes čeká pohovor v nové práci...

Barcziková Petra: *Za sklem*

Člověk nikdy neví, co ovlivní jeho život. Co jen tak projde a vlastně to ani nezaregistruje. A co ho naopak vyhodí z přímého směru a ukáže mu, jak málo zná.

Vlak rachotil po kolejích směrem na Greenwich a ukolébával k apatii těch několik cestujících, kteří tak brzy ráno už byli na cestě.

Venku se v pološeru ještě válela mlha, takže za oknem člověk moc zahlédnout nemohl. Přesto se z něj pan Hill díval, ale vlastně ani nevnímal, na čem jeho oči spočinuly. Drncání vlaku ho uspávalo a zastavování v zastávkách ho zas vytrhávalo z jakéhosi zasnění.

Když sebou vlak cukl při rozjíždění z jedné ze zastávek, přestal se pan Hill dívat z okna a rozhlédl se po vagóně.

Naproti přes uličku, jedno sedadlo před panem Hillem, seděla dívka a dívala se na displej telefonu. Měla spuštěnou přední kameru a sama na sebe se šklebila, mračila a cenila zuby. Různě natáčela hlavu a nejspíš přemýšlela, z které strany vypadá nejloupežji.

Panu Hillovi se chtělo smát. Bylo nepochopitelné, čím vším se mladí lidé dokážou zabavit. Ne že by pan Hill byl starý, ale takovéto kratochvíle ho absolutně nemohly zaujmout. Připadalo mu to spíš jako zábava pro tříleté děti než pro někoho, kdo už vypadal plnoletý.

Pan Hill pohlédl ven z okna, ale pak mu to nedalo a znovu se podíval na dívku. Ale dívka byla pryč. Pan Hill se zamračil. Vlak přece během té chvílky nikde nestavěl. Kam by šla? Rozhlédl se po vagóně, ale nikde ji neviděl. Ohlédl se za sebe. Starší obchodník s kufříkem v nažehleném obleku stál u středové tyče, přestože ve vagóně bylo hodně volných sedadel. Možná se bál, aby si nepokřčil kalhoty a sako. Na dvousedadle seděly dvě ženy s kávou v kelímku. Obě zíraly před sebe a mlčely, takže se nejspíš neznaly. Ale mladá dívka nikde.

Určitě nepřešla do dalšího vagónu. To by slyšel prásknutí a hluk z kolejiště. Ještě jednou se rozhlédl po vagóně. Nijak zvlášť plný nebyl a dívku by neviděl jedině v tom případě, že by zalezla pod některé sedadlo.

Zvedl se a šel k místu, kde předtím seděla. Třeba jí jen něco upadlo a snažila se to vylovit zpod sedadla. Ostatní cestující jen líně zvedli oči směrem k němu a znovu upadli do letargie způsobené časnou hodinou a otřásáním vlaku. Do další zastávky zbývalo ještě několik minut.

Pan Hill se naklonil, ale pod sedadlem ležel pouze obal od čokoládové tyčinky. Na sedadle zůstal jen mobil. Přece by ho tam nenechala, pomyslel si pan Hill. Lidé v tom věku nedali telefon z ruky, a to dokonce ani ve chvílích, kdy bylo krajně nevhodné si s mobilem hrát.

Pan Hill rychle prošel celý vagón. To už vyvolalo zvědavější pohledy několika pasažérů. Ale dívka nikde ve voze nebyla. Vlak se už blížil k další stanici a pan Hill se rozhodl vrátit na své místo. Když procházel kolem dívčina sedadla, zrak mu opět padl na její mobil. Rychle po něm natáhl ruku a strčil ho do kapsy. Nikdo si ho už nevnímal, každý se opět pohroužil do svých vlastních myšlenek.

Vlak vjel do stanice a zastavil. Pan Hill počkal, až obchodník s kufříkem vystoupí a nastoupí skupinka Indů a usadí se na druhé straně vagónu. Pak teprve vytáhl dívčin mobil z kapsy. Nejdříve ho v rukou otočil na druhou stranu a do stran a hledal nějakou informaci, kam třeba mobil odnést v případě nálezů. Ale na telefonu bylo jen několik škrábanců, nejspíš od pádů.

Pan Hill měl v pouzdře mobilu kartičku s číslem, kam by případný nálezce měl zavolat. Ne že by pan Hill mohl ztratit mobil. Nechodil s ním neustále v ruce, ani ho nevytáhoval každých pět vteřin z kapsy. Ale třeba by ho mohl někdo ukrást a pak si uvědomit, že to nebylo od něj hezké a zavolať by majiteli na udané číslo, že telefon našel. Pan Hill měl o lidech převážně kladné mínění.

Zmáčkl tlačítko na boku telefonu a displej se rozsvítil. Pan Hill překvapeně zjistil, že na telefonu není žádné heslo a že je puštěné přehrávání videa, které dívka točila se svými úšklebky. Zvuk byl ale ztlumený nebo vypnutý, takže obraz byl němý. Chvilí zaraženě sledoval, jak se dívka vyděšeně dívá, otvírá pusu jako ryba a natahuje ruce k displeji, jako by pana Hilla žádala o pomoc.

Ty ruce, ty ruce! Blesklo panu Hillovi hlavou. Jak tam můžou být natočené ruce? Ty přece držely mobil, když se dívka na sebe různě šklebila. Jak můžou být na videu vidět ruce? Měl by být

vidět jen obličej, ne celá dívka. A i tvář dívka přece otáčela do stran, nedívala se přímo do kamery. Dívka na videu zírala vytřeštěnýma očima přímo na něj a natahovala k němu ruce. Jako by chtěla, aby jí podal svou.

Pan Hill se otrásl a mobil mu vypadl z chvějících se rukou na zem. Dívka na displeji předvedla několik dokonalých salt a skončila na hromadě někde v rohu. Oči pana Hilla se hrůzou zvětšovaly a jeho mozek se marně snažil najít nějaké logické vysvětlení.

Dívka na displeji se zvedla, celá potlučená, a opět začala natahovat ruce k panu Hillovi.

Pan Hill vstal a na vteřinu zaváhal, jako by přemýšlel, co dál. Pak zvedl nohu a plnou silou dupl na mobil. Na zlomek okamžiku zahlédl dívku lapenou v pavučině prasklého skla, než displej navždy zčernal.

Svobodová Šárka: *Olympiáda u Růženina lomu*

Růženin lom

Myšáka vzbudilo z tvrdého spánku zaklepání. Otevřel oči dokořán a chvíli čekal, jestli se mu to nezdálo. Doufal, že je to jenom sen, protože toho moc nenaspal a rád by si ještě trochu zdříml. Do ticha se však znovu rozeznělo zabouchání na jeho vrátka. Myšák v rychlosti vstal, nasadil si brýlky a šel otevřít. Za dveřmi stála veverka Věrka. Vypadala, jako by právě vyhrála deset oříšků. Usmívala se od ouška k oušku, vtrhla dovnitř a máchala kolem sebe rukama. Jestli to prý myšák už slyšel, že v Růženině lomu bude zvířecí olympiáda! „O tom jsem nic neslyšel,“ povídá klidně myšák, protože ví, že veverka Věrka si ráda občas něco vymyslí nebo něco, jak se tak říká, nafoukne. Postaví vodu na čaj a poslouchá. Olympiáda prý začne hned příští týden a přicestují i zvířátka, která bydlí na druhé straně naší země. Ukážou se dokonce pověstní bratři bobři z lužních lesů jižní Moravy, aby postavili domeček v disciplíně o nejkrásnější obydlí. Zajíci polní se seběhnou ze všech stran závodit na maratonu v okolí lomu. Žáby přiskáčou z dalekých rybníků, aby se pokusily vyhrát medaile při plavecké štafeti. Veverka Věrka se pomalu ani nadechnout nemůže, jak rychle se snaží všechno povyprávět. Myšák Očko už tomu začíná věřit. Tolik informací by si přeci nevymyslela. „A víš, co je na tom, Myšáku, úplně nejlepší?“ usmívá se lišácky Věrka. „Za ochránce celých olympijských her zvolila zvířátka tebe!“ vykřikne vítězně a povyskočí radostí. Myšák je potěšený, ale i překvapený. On jako strážce, který bude muset dohlédnout, aby vše proběhlo bez podvodů a bez nebezpečí. To bude velká zodpovědnost. O olympiádě se určitě dozví i šelmy z okolí, které by mohly chtít někomu ublížit. Také nevěří, že by všechna zvířátka soutěžila jenom čestně. Pokud se přihlásí například křeček Fousáč, je velmi pravděpodobné, že se bude snažit jakkoliv přelstít porotu, jen aby vyhrál. Je to známý podvodník. „Nu, dobrá tedy, naštěstí teď neřeším žádný důležitý případ, tak proč se do toho nepustit,“ usměje se myšák a jde ke skříni. Pro tuto příležitost by mohl oprášit svoji starou, ale pořád krásnou detektivní uniformu, kterou nosí jenom při svátečních událostech. Padne mu jako ulitá. Veverka Věrka kolem něj chodí a spíná spokojeně pracičky. „Tedy, to je ale paráda, myšáku. Já už se nemůžu dočkat.“ „Určitě to bude krásná podívaná,“ přitaká myšák, „ale také spousta práce. Půjdu si raději hned obhlédnout místo, kde olympiáda proběhne.“ Myšák se sehne, sáhne po svém detektivním kufříku a vyrazí.

Veverka Věrka je mu stále v patách. Myšák je rád na svoji práci sám, ale je mu hloupé Veverku vyhánět. Cestami pod hlínou prokličkují až k podzemní dálnici vedoucí k líšeňskému lomu Pod Hády. Tady bude celá ta sláva probíhat. Myšák vykoukne nad jamku v hlíně a prohlédne si okolí. Může spatřit spoustu stromků a krásnou čirou hladinu vody nedaleko od něj. V létě je u lomu rušno, lidé, ačkoliv by to tu mělo být pouze pro zvířátka, se sem chodí koupat. Teď na podzim už je lom však ve večerních hodinách většinou klidné a tiché místo. Myšák Očko otevře kufřík a vytáhne svůj zápisník. Popíše si vše, co ho v lomu zaujme a co by mohlo jakkoliv ohrozit hladký průběh olympijských her. Zpozoruje nalomený strom, který se každou chvíli může dočista přelomit, zaznamenaná rozházené střepy v trávě, o které by si někdo mohl rozříznout tlapku.

Veverka Věrka za myšákem stále pobíhá a snaží se také na něco upozornit, myšáka to ale od práce spíše ruší. „Víš co, Věrko, co kdybys mi pomohla trochu jinak? Potřeboval bych vědět, jaké všechny disciplíny vlastně na olympiádě budou a kdo se přihlásil. Mohla bys mi to zjistit?“ „Ale jistě!“ přitaká Věrka vesele. „Já to hned tušila, že budu tvoje asistentka!“ pýřila se a červenala veverka a pelášila pryč, aby splnila, co slíbila. Myšák si nakonec musel přiznat, že se mu pomoc hodí, protože veverka se přeci jen umí pohybovat rychleji a zjistí kdeco. Myšák se alespoň může důkladně věnovat prozkoumání terénu. Jak tak kráčí kolem, zahlédne, jak se ve vodě mihne svalnatý ocásek vydry říční. Není to vydra Švidra? Co ta tady pohledává? Vloni se přeci zabydlela na Šumavě. Že by tak brzy dorazila také na olympiádu? Myšák zkusí zavolat na Švidru. Nad hladinou se v okamžiku zaleskne hnědá hlavička. „Ahoj myšáku! Ráda tě vidím,“ usměje se vydra. Myšák jí úsměv oplatí a hned se vyptává, proč je tu vydra tak brzy, vždyť olympiáda je až za týden. „Kdybych cestovala se všemi zvířátky až za týden, už bych si přeci nemohla vybrat v klidu místo, kde budu teď bydlet. Kdybys uměl plavat, myšáku, hned bych ti ukázala, jak útulný mám teď domeček.“ Očko musí uznat, že Švidra má pravdu a hned si postesknou, že se neumí potápět. Vydra mu hned popsala, jaké se jí podařilo pod vodou najít pěkné místo a tam vyhrabat do hlíny dlouhý tunel. Na konci tunelu vytvořila útulnou komůrku vystlanou trávou. Myšák Očko vydru pochválil a zaznamenal si do notýsku, kde bude vydra přebývat. O všech účastnících olympiády musí mít přehled. Vydra se cítila polichocena, že má svůj vlastní záznam a odplavala pracovat na svém novém hnízdečku. Během týdne začínala Růženin lom obydlovat další zvířátka. U jezírka se čvachtal ve vodě žabák Brňák s žabkou Silvinkou, na stromech stavěly hnízda pěnkavy s modrými hlavičkami a v dutině stromu se usídlila kuna Marta se žlutou náprsenkou. Každý chtěl mít pěkné zázemí, než olympiáda začne. Myšák chodil zprava doleva, zapisoval, prozkoumával, vyptával se a seznamoval se. Je důležité každého účastníka trochu poznat, mnohdy je totiž první dojem klíčem k úspěchu, jak poznat podvodníka. Sám však ví, že nedokáže pohlídat bezproblémový průběh her bez dalších pomocníků. Rozhodne se požádat o pomoc denní hlídku strážnic sýkorek a noční hlídku policistů netopýrů z jeskyní Moravského krasu. K sýkorkám se vydá myšák sám. Slyšel, že hlídka těch nejšikovnějších okřídlených policistek sídlí v Líšni na stromech před základní školou.

Základní škola Masarova

Dostat se k základní škole je pro myšáka velký oříšek. Podzemní trasa je prý uzavřená na mnoha místech, protože se opravuje. Myšák sedí na pařezu před svým domečkem a škrábe se zamyšleně na čepečku. Vyruší ho uchechtaný hlásek veverky Věrky. „Nazdárek myšáku!“ pozdraví slušně a hned spustí. „Asistentka poslušně hlásí, že má zapsány všechny účastníky i disciplíny, které budou na olympiádě probíhat.“ Věrka pyšně podstrčí svůj notýsek těsně před čumák myšákovi. Notes se nápadně podobá právě myšákově notýsku. Veverka si prostě dala do hlavy, že bude jako myšák Očko. Na hlavu si pořídila dokonce podobnou čepičku. Myšák to nijak nekomentuje. Je rád, že veverka sehnala v rychlosti všechny potřebné informace. Poděkuje a dál zadumaně kouká před sebe. Veverce to nedá a vyzvídá, co ho trápí. „S tím mi, Věrko, nepomůžeš. Přemýšlím, jak se dostanu na Masarovu. Potřebuji tam vyhledat strážnice sýkorky,“ svěřuje se myšák. Nechápe, proč se veverka tak náhle protahuje a usmívá. Dál si stěžuje, avšak než stačí doříct větu, chytne veverka myšáka kolem pasu a rozběhne se. Myšák vytréští oči a chce něco namítnout, to však nestihne. Letí totiž vzduchem! Vítr mu sviští kolem oušek, oči má dokořán a strachem málem nedýchá. Má pocit, že musí z pracek veverky vypadnout, ale ty drží pevně. „Neboj se kamaráde, jsme tam cobydup!“ křičí Věrka a přitom skáče mezi stromy z větvě na větev. Ocas při skoku využívá jako kormidlo a padák zároveň. Dokonce v jednu chvíli hbitě přebíhá lidskou silnici a pak znovu vyskočí do stromů. Myšák vidí tu hloubku pod sebou a v mrákotách spíná pracičky. Hop a hop, skok a skok. Myšák se najednou ocitne před základní školou. Chvíli nehybně stojí a kouká vyjeveně před sebe. Veverka Věrka se chechtá a upraví mu spadenou čepičku. „No vidíš, jak jsme to zvládli.“ Myšák v první chvíli zrudne vztekem a chce Věrce vynadat. Pak se však zhluboka

nadechne, aby se uklidnil. Uvědomí si, jak dlouhá a obtížná cesta by to bez veverky byla. Nemá rád taková překvapení a rychlé cestování mu nedělá dobře. Přesto však polkne zlá slova a jen zabrblá, ať ho příště veverka alespoň napřed upozorní. Oklepe se, aby se probral z šoku, a vykročí směrem k nedalekému stromu, kde švitoří sýkorky. Stoupne si pod něj a zavolá: „Hledám tu policejní stanici sýkorek koňader, jsem tu správně?“ Hned uslyší zapípání a z dutiny ve stromě vykoukne černomodrá hlavička s bílými tvářemi. Sýkorka i se dvěma dalšími policistkami slétne ze stromu. „Strážnice Pírková, přejete si?“ představí se nejbarevnější ze sýkorek a s myšákem si navzájem předloží policejní a detektivní průkaz. Myšák jde hned k věci. Vysvětlí důležitost bezpečnosti v Růženině lomu a poprosí o nepřetržitou denní policejní hlídku nad lomem v době olympiády. Sýkorky se zalétnou poradit do koruny stromů s ostatními kolegyněmi a naštěstí se vrátí k myšákovi s dobrou zprávou. Souhlasí, myšákova cesta tedy byla úspěšná. Poprosil ještě sýkorku Pírkovou, aby zalétla poprosit o pomoc při noční směně netopýry. Sýkorkám se do toho moc nechtělo, netopýři nejsou zrovna přátelští. Nakonec se však daly přemluvit a myšák se mohl vrátit domů. Cesta v sevřených pracičkách Věrky byla opět velkým dobrodružstvím. Tenhle druh cestování se mu ještě určitě bude hodit, musí tedy strach z výšek a rychlosti běhu začít překonávat.

Olympiáda začíná

Na vysokém pařezu natřásá peří sova pálená. Vydává zvláštní zvuky, aby se rozmluvila a všichni jí dobře rozuměli. Nečekala, že ji poprosí, aby zahájila olympiádu právě ona. Je velice polichocena. Pozoruje tu spoustu zvířátek, která jí obstoupila dokola, a začíná být trochu nervózní. V tu chvíli se ale ozve hlasité zakrácání vrány. Všichni okamžitě utichnou a pohlédnou na sovu Olu. „Milá zvířátka,“ spustí co nejhlasitěji Ola, „srdečně vás všechna vítám na slavnostním zahájení olympijských her v Růženině lomu. Pamatujte, že důležité není vyhrát, ale zúčastnit se. Žádám vás tedy, soutěžte poctivě. Nezapomeňte na staré dobře přísloví, že kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Také mějte na paměti, že v Růženině lomu jsou po dobu olympiády všechna zvířátka kamarády. Ani kočka tady myši neublíží!“ vážně praví sova a pak se rozzáří v úsměvu. „Nechť tedy začne olympiáda!“ rozpřáhne svá velká křídla. Zvířátka nadšeně tleskají a poskakují vzrušením. Sovu vystřídají uprostřed kruhu ptáčci konipásoci se žlutými bříšky. Je jich pořádné hejno a předvádí v letu nádherné taneční vystoupení. Tím je olympiáda zahájena. Zvířátka se po vystoupení odeberou na různá sportovní stanoviště, vše pěkně organizuje veverka Věrka se svými pomocníky křečky polními. Myšák Očko mezi stanovišti důležitě prochází a kontroluje pořádek. Sleduje, jak ve skoku soupeří blecha Pepa, žabák Brňák a luční koník Zelenáč. Všichni tři skáčou jako o život, ale vítězí luční koník se skokem dlouhým 70 centimetrů! Hned vedle je další velmi zajímavé stanoviště. Tři brouci siláci soutěží o to, kdo unese největší závaží. Největší mezi brouky je roháč Pankrác. Naparuje se hlasitě, že nosorožka kapucínka i tesaříka zavalitého porazí jako kuželku. Když však dojde řada na nosorožka kapucínka, všichni kulí oči. Zvedne svým velkým rohem tak těžký pytlík s hlínou, že se i sám Pankrác zastydí! Hry jsou v plném proudu a je to pastva pro oko. Velké drama probíhá ve vodě, kde se zrovna soutěží v tom, kdo dokáže zůstat pod hladinou nejdéle. Soutěže se účastní ondatra Pyžma, vydra Švidra a bobr Obr. Zvířátka na břehu napjatě pozorují průběh. První se ukáže nad hladinou hlava ondatry, která hlasitě prská a nadává, že se málo nadechla. „To není spravedlivé, vyžadují, aby se začalo znovu!“ pokřikuje a běží z vody k porotcům. Ti jenom nesouhlasně kývají hlavou a sledují pozorně zbylé dva plavce. Ačkoliv se vydra Švidra snaží ze všech sil, po třech minutách musí vyplavat. Udýchaně mává kolem sebe rukama a žasne, co ten bobr pod vodou ještě dělá. Bobr Obr však v klidu sedí na dně pokryté štěrkem se založenýma rukama. Po čtrnácti minutách už publikum začne být nervózní, jestli je vůbec bobr naživu. V tu chvíli však nevzrušeně vyplave a povídá: „Už je po soutěži? Já vám tam dole pomalu usnul.“ Zvířátka se pobaveně chichotají a plácají bobra po zádech. Vše probíhá, jak má. Myšák Očko je spokojen. Vyčerpaná zvířátka se soumrakem zalezou do svých nových příbytků načerpat sílu na druhý den závodů. Nad lomem se začne prohánět netopýří hlídka. I myšák je pořádně unavený z toho běhání od stanoviště ke stanovišti. Spokojeně vejde do svého domečku. Uvaří si čaj z petrželové natě a k večeři schroupne pár jetelových lístků. Projde si

své zápisky a hurá do postele. Podloží si pracičkami hlavu a usmívá se. Není to vůbec špatné dělat ochránce olympiády. V uniformě jenom září a dnes mu ji pochválila nejenom sova Ola, ale i další zvířátka. Zavře oči a spokojeně usne.

Co se stalo v noci

Myšák si přivstal, aby byl zpět v lomu ještě před začátkem dalšího závodění. Prochází se po trávě a sleduje, jak se ježek ukládá ke spánku. Myšák nechápavě kýve hlavou. „Ale copak, pane ježku? Přece teď nepůjdete spát, za chvíli to vypukne.“ Ježek jenom mávne rukou, že prý celou noc musel za lomem hledat v hlíně žížaly. Někdy se vyspat musí a stačí mu jen chvilíčka. Ani to nedořekl a zavřel oči. Vedle ježka pospává šneček ve své pěkné hnědé ulitě. Žabák Brňák na něj mlsně kouká z kamene ve vodě. „Vůbec si nedělej chutě, Brňáku!“ křikne na něj myšák a na oko přísně mu pohrozí pracičkou. „Víš dobře, že tady táhneme všichni za jeden provaz. Skoč do vody a najež se řasy.“ Žabák Brňák se jen líně zašklebí. „Ty ale cancaš Myšáku. Ani netušíš, jak mě bolejí čapy! Včera jsem se snažil skákat do dálky jako nikdy předtím a stejně to vyhrál ten dacan hopsavej. Čubrněl jsem na to.“ Myšák pozorně poslouchal, aby porozuměl každému žabákovu podivnému slovu. „Teď mám ale úplně prázdnou bauchec a něco bych rád dlabal, aniž bych se musel namáhat,“ posteskl si žabák. Myšák pokýval chápavě hlavou, ale připomněl mu, že mu pomoci nemůže. Rád by skočil do vody a řasu mu přinesl, ale neumí plavat. Žabák si povzdychl a skočil do vody sám. Myšák se posadí u vody a zavře oči. Vyleká ho však veverčino volání.

„Myšáku! Očko! Kde jsi?“ Veverka přiběhne k myšákovi a je celá udýchaná. Liška Šiška se doslechla o tom, že tu probíhá olympiáda. Je to známá šelma, ze které mají všichni strach. Liška se prý potuluje poblíž a dost možná zaútočí, až to zvířátka budou čekat nejméně. Myšák si sejme čepeček a podrbe se za ouškem. „No to je mi ale patálie. Co teď?“ Myšák se snaží vypadat, jako by se nic moc nestalo. Je mu ale teskno. Uvědomuje si, že nejoblíbenější potravou lišky jsou právě hraboši. Už slyšel nejméně jeden příběh o lišce trpělivě čekající u vyhlédnuté dírky nějaké myšky.

„Musíme být v pozoru. Liška loví v noci. Noční hlídka netopýrů bude tedy hlídkovat nejenom nad lomem, ale hlavně v jeho okolí. Pokud zahlédnou lišku, dají všem signál a budeme se bránit. Jen doufám, že lišku zahlédnou zavčas.“ Očko se zahledí do výšky a zavolá na strážnici Pírkovou. Vysvětlí jí vše podstatné a strážnice sýkorka ihned letí k netopýrům zprávu předat. Teď jen být ostražití, aby se nic nepříhodilo.

Následující dva dny probíhalo vše podle plánu. Hlídky strážníků poctivě létaly nad lomem ve dne v noci. Všichni účastníci olympiády byli upozorněni na hrozící nebezpečí a bylo doporučeno netoulat se nikde daleko. Myšák očko stál zrovna u zajímavé disciplíny. O to, kdo se nejrychleji dostane ke kamínku, soutěžili hlemýžď Rychlonožka, housenka Málenka a plzák Lesák. Housenka vyhrála na plné čáře. Z ničeho nic se ozvalo zoufalé naříkání z nory zajíce Hnědoouška. „Příznejte se!“ křičel. „Kdo mi ukradl hřebínek se zrcátkem po babičce?“ Z nory zajíce létaly mrkvičky, kousky salátu a trsy trávy, jak se přehraboval v noře. Pak rozzuřeně vyběhl ven a rovnou si to namířil k noře svého souseda, křečka Fousáče. Vběhl do nory ani nezaklepal. „Co si to dovoluješ, ty lajdáku jeden? Jedeš odsud?“ křičí na zajíce křeček Fousáč. Ale zajíc jako by ho neslyšel. Přehazuje křečkovi věci zprava doleva hledajíc svůj hřebínek se zrcátkem. Jak tak na to Fousáč kouká, všimne si, že i jemu něco chybí! Na kopečku hlíny hned za vchodem měl ještě včera položenou dřevěnou sošku, kterou mu tatínek vykousal na památku. Ihned začne také nadávat. Nechá zajíce zajícem a vyběhne z nory. „Kdo se opovážil sáhnout na moji dřevěnou sošku pro štěstí?“ běhá od zvířátka ke zvířátku a s každým zalomcuje. To už je myšákovi Očkovi podivné. Dvě ztracené věci za jedno ráno? To nebude jen tak. Požádal co nejvíce nahlas všechna zvířátka o klid a vyběhl je, aby šli všichni zkontrolovat cennosti ve svém obydlí. Pak se nestačil divit. Během dopoledne mu bylo nahlášeno nejméně deset krádeží. Uplakaný hlemýžď Rychlonožka prý přišel o svůj kapesníček s vyšitým lístečkem, bobr Obr zase nemá milovaný hrníček. Veverka Věrka utěšuje okradené a myšák Očko se chytá za hlavu. „To se nám to ale vybarvuje. Nejenom že na nás může za stromem číhat Liška šiška, ale máme tu ještě zloděje a dost možná je to jeden ze závodníků na olympiádě. Budu muset vymyslet nějaký plán.“

Myšák Očko poprosil veverku Věrku, aby uklidnila zvířátka, že se jim ztracené předměty vrátí a aby hned pokračovali v hrách. Myšák zatím na nic nečekal a plný odhodlání pelášil za sovou Olou. Když

dokázal skákat mezi větvemi s veverkou Věrkou, dokáže také letět nad stromy se sovou Olou. Poletí na zádech sovy k mraveništi šikovních mravenců Zrzáků sídlících kousek od Lamí farmy.

Lamacentrum

Myšák sleduje ovce, kozy, králíkářny a stádo různě zbarvených lam z ptačí perspektivy. Ve výšce vše vypadá jako hračky. Očko se drží pevně za soví peří a žasne. Svět je z výšky tak krásný. Doletí společně až k plotu, kde se vchází do centra se zvířátky. Popojdou kousek a hledají mraveniště. To jako by se do země propadlo. Myšák Očko na Zrzáky spoléhal. Jestli někdo dokáže vypátrat ukrytou stopu v trávě, odhalit drobné detaily a pomoci při detektivním šetření, pak jsou to právě tito pověstní mravenci. Když už byly Ola i Očko bezradní, popošel myšák k plotu, kde zaslechl dupot. Stála tam jedna z oveček a vykukovala skrze díru ve dřevě. Myšák se hned optal na mraveniště, které tu léta stávalo. „Zrzáci se odstěhovali. To víte, do Lamacentra se přijde podívat denně spousta dětí na zvířátka a detektivní mravenci potřebovali klid na práci. Mně tedy návštěvy nevadí. Včera k nám přišla rovnou celá školka a byla to paráda. Dostala jsem spoustu dobrot a všichni si mě chtěli podrbat,“ usmívala se ovečka Marcela. „Mraveniště si teď Zrzáci postavili kousek odsud.“ Marcela ukázala myšákovi detektivovi kudy kam a rozloučila se. Potom už šlo všechno jako po másle. Myšák s Olou se domluvil se zrzavými mravenečky na spolupráci a mohli se vrátit zpět k dění olympiády.

Když dorazili, rychle je přešla radost z úspěšné cesty k mravencům. Na kameni u vody seděla veverka Věrka. Hlavu svírala v pracičkách a hlasitě vzlykala. Nad ní stála kuna Marta jako generál a hlasitě vyvolávala, že to mohla tušit, že veverky jsou známé zlodějky. Ostatní zvířátka opatrně postávala kolem a sledovala, co se bude dít. „Ale já nic neukradla. Mám přece spoustu práce s organizací her! Kdy bych našla čas na to, abych se vloupala k někomu domů?“ obhajovala se veverka, ale kuna jí hned skákala do řeči. „Právě na tebe si všichni dávali nejmenší pozor, protože jsi kvůli svým průzkumům každému vlezla do domečku, aby sis obhlédla, co můžeš uloupit.“ Myšák Očko se chvíli snažil zorientovat v hádce, ale pak už se na to nemohl dívat. Veverka měla oči celé uplakané a kuna Marta stále nehodlala přestat. Myšák vběhl mezi ně a vyptával se, co se přihodilo. Kuna se hned měla k vysvětlování. Že prý šla náhodou kolem veverčina domečku ve stromě. Když dovnitř zasvítíl paprsek slunce, kuna si všimla, že se tam něco leskne. Podívala se blíže a spatřila zrcátko nápadně se podobající právě ztracenému zrcátku zajíce Hnědoouška. „A bylo to opravdu to odcizené zrcátko?“ ptal se klidně myšák Očko a podíval se pátravě po zajíčkovi. Ten jen přikývl. „Ale já opravdu nevím, jak se mi tam vzalo, myšáku! Nic jsem neukradla, věř mi,“ pravila Věrka a svírala přitom prosebně pracičky. Myšák má většinou dobrý odhad na charakter zvířátka. Nelíbí se mu, že padlo na Věrku takovéto obvinění, avšak musí se chovat jako spravedlivý detektiv. Nesmí se nechat ovlivnit přátelstvím, které mezi nimi vzniklo. „Našlo se snad ve Věrčině domečku ještě něco jiného?“ vyptával se s notýskem v ruce. Kuna se hned hlásila, že by se tam myšák sám měl podívat, zda tam něco neobjeví. Myšák tedy nasedl na sovu Olu a pokýval hlavou. Musí dělat svoji práci. Vyletěli k díře ve kmeni stromu, kde bydlela veverka. Věrka je hned následuje a vyleze nahoru také, kuna hned za ní. Myšák pokyne na Věrku, aby otevřela dvířka. Snaží se, aby jeho pohled nevypadal lítostivě, ale moc se mu to nedaří. Projde chodbičku, kde má veverka na stolečku vyskládané oříšky od nejmenšího po největší. Popojde k postýlce vystlané slámou. Pod trsem slámy vykukuje něco bílého. Myšák odhrne seschlá stébla a zamračí se. Je tam. Bílý kapesníček, který má na okraji našitý zelený lístek. Ten jistě postrádá hlemýžď Rychlonožka. Očko vezme kapesníček do pracek a ukáže ho Věrce. „Můžeš mi to, Veverko, nějak vysvětlit?“ Veverka jen nechápavě kroutí hlavou a rozplácí se. Kuna Marta si mne dlaně. „Já to povídala, že je to zlodějka. Měl bys ji, myšáku, hned vyloučit z olympijských her. Už tu napáchala škody dost! A jestli chceš, ráda veverkou vyvedu z lomu pryč já osobně.“ Myšák byl bezradný. Kuna by veverkou mimo lom měla jako snadnou kořist, to nedovolil. Doufal, že se veverčina nevina nějak prokáže, avšak kapesníček, který zrovna pevně držel, byl jasný důkaz. Veverka nejspíše krade.

Myšák v ohrožení

Myšák Očko ležel ve svém pelíšku zakrytý peřinkou. Bylo mu teplo a břicho měl plné po večeři. Přesto mu nešlo usnout. Pořád dokola dumal nad veverkou a ukradenými předměty. Něco se mu na tom všem nezdálo. Je pravda, že v noci létala stráž netopýrů hlavně v okolí Růženina lomu, aby včas zaznamenali nebezpečí liščího útoku. Mohli tak snadno přehlédnout, že se někdo v noci vkrádá do domečků některého ze závodníků. Že by však veverka Věrka byla zlodějka, to mu nejde do hlavy. Z přemýšlení jej náhle vyrušilo bouchání na vrátka. Za nimi se krčili dva mravenci Zrzáci. „Neseme ti, myšáku, hlášení. Z Růženina lomu vede podivná prošlapaná cestička od domečku roháče Pankráce až k nedalekému palouku. Tam stopa najednou končí. Možná by ses na to měl, detektive, podívat. Někdo tam nejspíše v noci z lomu chodívá.“ Očko poděkoval mravencům a hned byl na nohách. Vzal si svůj kufřík, zkontroloval detektivní odznak, notýsek, nožík, lupu, provázek a hadřík. Ještě se navlékl do detektivní uniformy a už je na cestě k lomu, kde spí účastníci olympiády.

U vody a v okolí lomu je strašidelné ticho. Chvilími zašumí jen křídla netopýrů, kteří se prohání v oblacích, do ticha občas kvákne žabák Brňák. Myšák míří k obydlí Pankráce, když náhle někoho uvidí ve světle měsíce. Zkamení a sleduje, co se bude dít. Nahrbená postava se pohybuje po špičkách, jako by nechtěla, aby ji někdo spatřil. Zaleze do domečku lučního koníka Zelenáče, ale po krátké chvíli zase vykoukne její tmavá hlava a pracky s ostrými drápy. Rozhlédne se a opatrně našlapuje k obydlí brouka Pankráce. Obejde opatrně jeho domeček, aby se ani větvička pod tlapami neozvala. Tam se protáhne a peláší směrem k nedalekému palouku. Myšák Očko může spatřit, že v prackách svírá medailonek. Na nic nečeká a rozběhne se za tím neznámým stvořením. Utíká jako o život, aby se pronásledovaný neztratil ve tmě. Cesta je jen občas osvětlená měsíčním svitem. Nestihá si promyslet, co vlastně bude dělat, až se to něco před ním zastaví. Nožičky už má bolavé, ale běží, co může. Najednou stopa končí a on, ať se rozhlíží doprava či doleva, nikoho nevidí. Ocitl se na tmavém plácku obklopeném malými smrčky. Popojde kousek dopředu a uvidí noru. Nakoukne do ní, ale v tu chvíli ho zezadu někdo popostrčí a myšák padá vyděšeně do díry. Jakmile dopadne, snaží se vzpamatovat a zorientovat se, kolem něj je však černočerná tma. Tma a ticho, co by se dalo krájet.

„Co sis myslel, myšáku? Že na mě vyzraješ? Že mě obelstíš a praštíš mě tím srandovním kufříkem?“ ozve se hlas za ním a myšákovi strachem stojí všechny chloupky na těle. Bojí se otočit. Pomalu koukne za sebe a vidí lesknoucí se tmavé oči kuny Marty. V prackách svírá medailonek patřící lučnímu koníkovi. Chechtá se zle a sleduje vystrašeného myšáka. Stojí mu v cestě, v jediném možném východu z této pasti. „Já věděl, že veverka není žádná zlodějka. Celou dobu jsi to byla ty, Marto,“ slyší se mluvit myšák, hlas se mu klepe, ale nemůže mlčet. „Ty si troufáš přijít sám až k mé noře? Našel jsi sice místo, kde svůj lup ukřívám, nikomu to však už nestihneš povědět. Víš, myšáku, co je hned po veverce nejoblíbenější pochoutkou kuny?“ Myšák už se jen přikrčí a čeká svůj konec. Kuna se k němu blíží s otevřenou tlamou. Myšák zavírá oči.

Chvilí čeká, je jako přikovaný k zemi, strachem zbledne. Najednou si však uvědomí, že už je to pěkná chvíle, co ho kuna nesežrala. Otevře opatrně jedno oko, ale co nevidí, kuna je pryč. Jako by se po ní slehla zem. Očko se narovná, otřepe se a jen pomalíčku leze z velké tmavé nory. Tam ho však čeká další děsivé překvapení. Na pařízku sedí liška a oblizuje se. „Jen se neboj myšáku, kuna už ti neublíží a já také ne. Dnes už mám po večeři,“ usměje se. Myšák zírá na lišku jako na ducha, ale přestává se bát. Liška Šiška nevypadá nijak hrůzostrašně. Olizuje si teď tlapky a hladí se spokojeně po břicho. „Na tu Istivou kunu jsem si dělala chutě už dlouho a všimla jsem si, že se tu teď každý den objeví večer s nějakým ukradeným úlovkem. Běž zpátky domů a řekni zítra všem, že už jim nic nehrozí. Nemusíte se mě bát, já mám olympiádu ráda. Vždycky pozoruji k večeru závěr soutěží z nedaleké skály.“ Liška Šiška domluví, seskočí z pařezu a utíká pryč. Myšák zůstane ještě chvíli stát jako zkamenělý. Po chvíli se posadí a usmívá se. Liška mu vlastně zachránila život.

A jak to všechno dopadlo

Myšák se na závěr olympijských her konečně dobře vyspal. Je šťastný, že může očistit veverku Věrku od falešného obvinění a že si mohou slavnostní ukončení soutěží užít bez strachu z lišky

Šišky. Při východu sluníčka už je na cestě do Růženina lomu. Potká veverku Věrku, jak sedí uplakaně na břehu a povídá si s žabákem Brňákem, který ji jako jeden z mála zvířátek nepovažuje za zlodějku. Myšák Očko si sedne vedle ní a obejme ji kolem ramen. „Promiň mi, veverko, že jsem o tobě na chvíli zapochyboval. Teď už vím, jak to vše bylo, a každému tady to hned povím.“ Veverce Věrce se rozzáří oči a povyskočí málem metr vysoko radostí.

Nad lomem se prohání v kouzelné taneční sestavě pestrobarevní motýli. Všechna zvířátka obdivně sledují tu podívanou a hned jak skončí, zaposlouchají se do obřadného rozloučení s olympiádou. Sova Ola stojí na vysokém pařezu a tváří se důležitě. Poděkuje všem zvířátkům za to, že soutěžila poctivě, a vyzvala myšáka Očka, aby všem sdělil, co se stalo. Zvířátka naslouchala detektivovi a nevěřícně kroutila hlavou, když jim myšák popisoval, jak se kuna v noci vkrádala do jejich domečků a odnášela si lup do nedaleké nory. Ještě více pak žasla nad myšákem, který se vydal za opravdovým zlodějem a málem přišel o život, a opěvovali lišku Šišku, bez které by už myšáka nebylo. Olympijské hry nakonec našťastí dopadly dobře. I zlaté sluníčko se na nebi usmívalo, když vidělo, jak našemu myšákovi připnula sova Ola na uniformu parádní odznáček za statečnost. A liška Šiška? Ta to všechno pozorovala ze skály a smála se na celé kolo.

Battya Patrik: *Modrásek*

Ten čert, ať už se jmenoval jakkoli, byl tím nejkrásnějším člověkem, kterého jsem kdy potkala. Bylo mi dvanáct a myslela jsem si, že pohádky mám za sebou, že už to není můj svět. Já jsem však nechtěla dospět, ani kvůli mámě nebo tátovi. Líbilo se mi prožívat příběhy všech těch fantastických stvoření a nechat si o nich zdát. Byla jsem jiná, možná z jiného světa jako ti, o kterých jsem četla. A pak se to stalo, jeden čert se mi zjevil před očima a našeptával mi, že už nemám utíkat do jiných dimenzí, že se mám konečně probudit ze snu. Bylo to v parku, byl podvečer a na chvíli usnula na lavičce. Vůbec netuším, jak se mi něco takového mohlo stát. Možná to bylo tím vánkem, který ukolébá mou duši, co já vím. Někdo mě však probudil, byl to on. Strašně jsem se vylekala, bála jsem se. Nebyla jsem schopna rozpoznat co je pravda a co je jen má fantazie. Celý umouněný na mě křikl: „Vstávej, holka!“

„Kdo jste?“ „Jsem čert...“

„Jej, to bych nikdy neřekla, že budete vypadat takhle.“

„Co to povídáš? Ty se mě nebojíš?“

„Já jsem už viděla leccos, milý pane. Byla jsem tam i onde, plavila jsem se tři sta mil přes oceán a zažila piráty, drápala jsem se po velehorách a bojovala s draky, šila jsem šaty ze slunečních paprsků a dokonce jsem jednou s kovářem nasazovala podkovu.“

„Ty jsi zvláštní děvče, to ti povím!“

„Ano, jsem trochu zvláštní, ale já se toho nebojím, nemám důvod nasazovat rohy.“

„Co tím jako myslíš? Já jsem čert a my rohy nosíme už od počátků světa.“

„Jůůů, vy mi určitě prozradíte, kdy to všechno začalo, vždycky jsem přemýšlela, jak vznikl vesmír a hvězdy, četla jsem o tom knížky, jenže to na mě bylo moc těžké, moc jsem tomu nerozuměla.“

„Tak to prrr, já ti nic nepovím, holka, já to vím jenom z vyprávění mé babičky.“

„To jsem nevěděla, že i čerti mají babičky. Povídejte mi o ní, prosím.“

A tak si čert, který mě chtěl původně vystrašit k smrti, sedl ke mně na lavičku a začal vyprávět. Já dvanáctiletá dívka z říše lidí jsem mu naslouchala a nevěřila vlastním uším, byl to jako druhý sen. V jednu chvíli jsem ho zastavila.

„Já se jmenuji Viola, a vy?“

„To já nevím, my čerti jména nemáme.“

„Ale prosím vás, každý čert musí mít jméno, jak by se odlišil od jiných čertů. Jak vám říkala babička?“

„To už si nepamatuji, nemůžu si vzpomenout. Jsem už starý...“

„Proč jste mě probudil, pane Čert?“

„Víš Violko, je těžké dnes najít někoho, kdo nezapomněl snít. Ty jsi jedna z nich. Chtěl jsem, aby mě alespoň někdo uviděl takového jaký jsem. Víím, že nejsem krásný a že jen straším, jenže já za to nemůžu. Lidé mi nasadili ocas a drápy, oblékli mě do černého, a já mám tak moc rád modrou jako nebe nebo žlutou jako slunce. Nikdy jsem neměl kamarády, byl jsem samotář. Když umřela má babička, zůstal jsem sám jako kůl v plotě. Není mi lehké a síly mi docházejí.“

„Jsem ráda, že jste se zastavil a probudil mě. Vííte, jak si taky někdy připadám jako jediná na světě, a to mám dva sourozence a nejlepší kamarádku. Ráda si maluju voskovkami...“

A jak jsem to řekla, na lavičce přistály dvě čtvrtky a sada voskovek, byly překrásné, voněly novotou. Podívala jsem se na čerta, který neměl jméno, vzala jsem do ruky voskovku a začala kreslit. On v té zvláštní chvíli mlčel a já začala tvořit.

„Chtěla bych vás namalovat, pane Čert, když dovolíte.“

„Já nevím, mě ještě nikdo malovat nechtěl a trochu se rozplakal. Já taky, ale radostí.“

A tak jsem začala, řekla jsem mu, ať vypne prsa a svou zjizvenou tvář pozvedne k výšinám. Nereptal, poslouchal mě na slovo a v parku začala hrát melodie, byl to motýlí smyčcový koncert. Oba jsme to slyšeli, usmáli jsme na sebe, jako dva staří přátelé. Ruka se mi chvěla a střídala jsem jednu barvu za druhou. Čert byl zlehka nervózní, těšil se jako malý chlapec na štěňátko, jeho tvář se proměnila a mohla jsem za to já. Byla jsem v tu chvíli jiná, dospělejší. Uvědomovala jsem si, jak velká zodpovědnost leží na mých bedrech. Jsem přece ještě dítě. Jenže tohle nebylo o mně, ale jednom čertovi beze jména.

„Tak, a je to hotovo! Slavnostně jsem vykřikla.“

„Ukaž, ukaž, jak si mě namalovala?“

Byl nedočkavý, toužil a já pochopila, že se své lásky k příběhům a knihám, nemám nikdy vzdát. On mi ukázal, že není svět černobílé místo a každý si zaslouží trochu té lásky.

„To nejsem já!“

„Podívej se srdcem, Modrásku Paprskový...“

„Kdo je to?“

„To jsi ty, dala jsem ti nové jméno, když jsi to své zapomněl. Vždy, když se podívám do oceánem zalitého nebe, vzpomenu si na tebe, člověče.“

Nikdy jsme se nerozloučili.